

ŽIVLJENJE Z JEZUSOM

Nova zaveza v sodobnem jeziku

MR

Življenje z Jezusom

Nova zaveza v sodobnem jeziku, 3. zvezek:

Evangelij po Marku

Pilotski katehetski, pastoralni in založniški projekt priprave novozaveznih besedil v sodobnem jeziku

Prevod besedila: Matjaž Črnivec

Jezikovni pregled: Jože Kurinčič in Janez Jeromen ml.

Eksegetski pregled prevoda: dr. Marijan Peklaj, Gorazd Kocijančič in Janez Jeromen ml.

Vse vabimo, da nam sporočite predloge za popravke in izboljšave besedila

Zadnja različica besedila je na voljo na: <http://zivo.svetopismo.si>

Pridružite se pogovorom v skupnosti na Facebooku:

www.facebook.com/zivljenjzjezusom

Izdali:

Društvo Svetopisemska družba Slovenije

Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine

Obiščite naši spletni strani: www.svetopismo.si in www.drustvo-skam.si

Založilo: Društvo Svetopisemska družba Slovenije, Ljubljana 2015

Pilotski projekt sodobnega prevoda svetopisemskega besedila za katehetske potrebe zadnje triade in mladih poteka z vednostjo Slovenskega katehetskega urada, sklep 24. seje SKU, 5. decembra 2011.

E-knjiga

Spletna stran: <http://zivo.svetopismo.si>

© 2015 Društvo Svetopisemska družba Slovenije

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani

27-246(0.034.2)(02.053.2)

ŽIVLJENJE z Jezusom [Elektronski vir] : Nova zaveza v sodobnem jeziku. [Zv. 3, Evangelij po Marku] / [prevod besedila Matjaž Črnivec]. - El. knjiga. - Ljubljana : Društvo Svetopisemska družba Slovenije, 2015

ISBN 978-961-6726-62-7 (pdf)

1. Biblia. N. T. Evang. sec. Marcum [slovenski jezik]

281275648

VSEBINA

Knjižici na pot	5
Za začetek	6
»Kako bi Jezus to povedal danes«.....	7
Evangelij po Marku	11
Ugrizni v Besedo	63

KNJIŽICI NA POT ...

Gospod nagovarja svoje ljudstvo kot svojo izvoljenko tudi s temi besedami: »Zato, glej, jo povabim, popeljem jo v puščavo in spregovorim ji na srce« (Oz 2,16). Spregovorim ji: Ne na uho – temveč na srce!

Dragi mladi! Tudi po besedilih v tej knjižici vam Gospod želi spregovoriti na srce. Zato ji tudi vi prisluhnite ne samo z ušesom – temveč tudi s srcem. »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem« (Mali princ). Tudi kdor hoče slišati, mora prisluhniti s srcem.

Kakor pravijo modri v pregovorih: »Nagni svoje uho in poslušaj besede modrih, nastavi svoje srce za moje spoznanje!« (Prg 22,17) Gospod naj vam odpira srce, kakor ga je odprl trgovki v Filipih, da je pazila na Pavlove besede (Apd 16,14).

Dr. Jurij Bizjak, koprski škof

ZA ZAČETEK ...

»Sveto pismo, aha, to je tista knjiga, kjer se v imenu Boga pobijajo in kri zaklanih živali teče v potokih.« – »Ki je polna nerazumljivih izjav neke primitivne kulture.« – »Ta knjiga je predebela in pretežka, da bi jo bral.« – »Ni napeta, pač ni primerjave z Gospodarjem prstanov.«

Takih in podobnih izjav in predsodkov je mnogo.

»Sveto pismo nam v glavnem danes ni blizu. Ker je nastajalo pred mnogimi časi v drugi in drugačni kulturi, celo njene najenostavnejše pripovedi za razumevanje zahtevajo tečaj iz judovske kulture, diplomu iz primerjalne književnosti in znanje hebrejščine, aramejščine in stare grščine.«

Tudi tako bi kdo lahko rekel. Pa ni nujno, da je res. Sicer drži, da nas in pisatelje Svetega pisma ločujejo mnoga stoletja, da niso imeli mobilnih telefonov, iPoda in slušalk v ušesih, da so se podili za ovcami in ne po spletu. A v nekaterih stvareh smo si ljudje, ne glede na kulturo, neverjetno podobni. Nekatera vprašanja se postavljajo prav vsakemu, ne glede na tehniko, ki ga obkroža: »Kdo sem? Kaj bi rad v življenju? Zakaj se mi dogaja krivica? Zakaj je toliko hudega in trpljenja na svetu? Če je Nekdo nad nami, zakaj tega ne prepreči?«

In Sveto pismo dobro odgovarja na ta vprašanja. Zraven pa nosi še sporočilo, ki je res za ves svet, ne glede na razlike v rasi, jeziku, znanju: »Bog drži z nami! Jezus, ki je Bog, je postal človek. Ker nas ljubi, se je rodil med nas, živel skromno med nami, nam pokazal resnico in umrl za nas na križu. Bog, kajne?!«

Skupini prijateljev, ki imamo Sveto pismo radi, se nam je zdelo škoda, da bi knjiga s tako fantastičnim sporočilom samo zaradi jezikovnih posebnosti in kulturnih razlik ostala oddaljena od ljudi, sploh od mladih. Zato smo si zadali nalogo, da Sveto pismo prenesemo v jezik in obliko, ki bo bližje današnjemu (mlademu) bralcu, da bo v njej lažje začutil vzdušje in razmišljanje pisca. Branje tega prevoda je lahko

dobrodošla pomoč, da boste bolje razumeli svetopisemsko besedilo, ko ga boste recimo slišali prebranega pri obredih. Hkrati je to povabilo, »izziv«, da kdaj vzamete v roke tudi Standardni ali kateri drugi slovenski prevod, v katerem se močneje izražajo značilnosti izvirnega jezika in časa.

Želimo in upamo, da vam bo neverjetna pripoved o vstopu Boga v človekovo življenje in njegovo zgodovino odprla oči in osvobodila srce za srečo. To nam namreč želi podariti. In o tem ne moremo molčati ...

"KAKO BI JEZUS TO PAVEDAL DANES"

Prevajanje Svetega pisma je delo, ki ni nikoli dokončano. Spreminja se jezik, v katerega prevajamo, pa tudi naše vedenje o pomenu starodavnih besedil. Poleg tega so strokovnjaki za prevod prišli do ugotovitve, da en sam prevod katerega koli besedila ne more zadostiti vsem zahtevam, temveč so za različne potrebe in za različne ciljne publikе nujne različne vrste prevodov. Pri Svetem pismu se omenjajo vsaj tri: liturgični prevod, literarni prevod in smiselni prevod. Dosedanji slovenski prevodi spadajo v prvo ali drugo skupino (najpogosteje nekam vmes), besedilo, ki je pred nami, pa predstavlja prvi dosledno izpeljan smiselni prevod kakšne svetopisemske knjige.

Prevod po smislu se osredotoča na *pomen* izvirnih besedil in posveča manj pozornosti njihovi *obliki* (besednemu redu, prisposodbam, literarnim figuram itn.). Glavna naloga takšnega prevoda je premostiti razdaljo med sodobnim človekom in pisci svetopisemskih tekstov. Ločita nas dve tisočletji in precejšnja razlika med bližnjevzhodno semitsko kulturo ter sodobnim evropskim načinom mišljenja in izražanja.

Prevod, ki je pred nami, je namenjen mladim in tistim, ki jim je »cerkvena govorica« tuja. Dejstvo, da je evangeljsko sporočilo zaklenjeno v nekakšen religiozni jezik, lahko nehote kaže na njegovo omejeno

veljavo, namesto da bi se poudarila njegova univerzalnost, ki presega delitev na »Juda in Grka«, na religiozne in nereligiozne. Poleg tega je obstoj evangelija *zgolj* v obliki nekega »notranjega jezika«, ki ga razumejo samo posvečeni, slab za to, kako Cerkev razume samo sebe, saj spodbuja njeno zapiranje vase, namesto da bi bila prav v moči tega sporočila orodje odrešenja za vse ljudi.

Pri smiselnem prevajanju Svetega pisma, ki je osredotočeno na *evangelij*, na učinkovito sporočilo o Jezusu za določeno ciljno publiko, nikakor ne gre za njegovo poenostavitev ali poplitvenje. Takšen prevod je težko in odgovorno delo, ki zahteva še večjo strokovno podkovanost in jezikovno občutljivost kakor tipičen dobesedni prevod. Gre za delo, ki je *dvojno vezano*. Po eni strani gre za popolno, dosledno zvestobo izvirniku: izraženo naj bo to, samo to in nič drugega kakor to, kar je v izvirnem tekstu; to vsebino je potrebno najprej objektivno ugotoviti s čimbolj dosledno in natančno eksegezo. Po drugi strani pa je vezano na ciljni jezik: kako to vsebino izraziti v *naravnih oblikah* sodobnega jezika. Pri takšnem prevajanju imamo vedno pred seboj tole vprašanje oziroma molitev: če bi Jezus ali evangelist izrekal in pisal te stavke *danes*, današnjim ljudem – kako bi jih povedal?

Pri odločitvi za takšno vsakdanjo in živo govorico je odločilnega pomena dejstvo, ki so ga osvetlila arheološka odkritja zadnjih stotih let. Pokazala so namreč, da je Nova zaveza napisana v preprostem jeziku vsakdanjega sporočanja. *Koiné* grščina, v kateri je zapisana, je govornica, ki je bila razširjena po vsem helenističnem svetu in je imela vlogo današnje angleščine. V njej so pisali besedila za vsakdanjo rabo: nakupovalne sezname, korespondenco, dogovore ipd. Resna filozofska in literarna dela so se v antiki obvezno pisala v *klasični grščini*, novozavezni pisci pa so to načelo namerno prekršili in izbrali preprostejšo in dostopnejšo raven splošnega sporočanja. Teologija razlaga, da je Kristus izpraznil samega sebe, se ponižal in sprejel krhko človeško naravo (prim. Flp 2,6–8). Temu spoznanju na besedilni ravni ustreza sestop sporočila, ki govori o Njem, v nizko, preprosto in vsakdanjo govorico. Cilj smiselnega

prevoda je opozoriti na to teološko in misijonsko razsežnost izvirnega besedila ter mu najti čim zvestejšo ustreznico v sodobnem jeziku.

Z novim načinom prevajanja biblijskih besedil se torej želimo približati izvornim ciljem te dejavnosti, ki je v osnovi misijonarsko naravnana in se opira na moč Božjega sporočila in na pričevanje Duha. Novi prevod je tako lahko pripomoček za bralce, s katerim se bodo bližali drugim prevodom in tudi izvirnemu besedilu.

*Društvo Svetopisemska družba Slovenije
Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine
November 2011*

Evangelist Marko

DOBRA NOVICA O JEZUSU

PRIPRAVA

1 Razglas: nastopil je vladar in rešitelj, ki ga pošilja Bog – to je Jezus, Božji Sin in Mesija.

Ta dobra novica se začne z izpolnitvijo stare napovedi. V knjigi preroka Izaija namreč piše:

»Jaz, Bog, bom pred tabo poslal človeka z mojim sporočilom,
on bo predhodnik, ki bo pripravil vse za tvoj prihod.
Nekdo glasno kliče v puščavi:
Pripravite vse za prihod Boga,
popravite poti, po katerih bo hodil!«

Ta človek je bil krščevalec Janez. Nastopil je v puščavi ob Mrtvem morju in začel govoriti ljudem:

»Spremenite svoje življenje in se dajte krstiti. Tako vam bo Bog odpustil grehe.«

K njemu v puščavo so ves čas prihajale množice iz province Judeje in celo iz Jeruzalema. Ljudje so priznavali svoje grehe in Janez jih je krščeval v reki Jordan.

Janez je spominjal na preroke in svete može iz davnine: nosil je obleko iz kamelje dlake in usnjen pas, jedel pa je pečene kobilice in med divjih čebel. Razglašal je tudi tole:

»Tako je za mano pride nekdo, ki je močnejši od mene. V primerjavi z njim sem navaden suženj, še to ne. Jaz krščujem tako, da vas potopim v vodo, on pa bo krščeval s tem, da vas bo potopil v Svetega Duha.«

Jezus je bil takrat v mestu Nazaret v pokrajini Galileji. Od tam je pripotoval k Janezu in on ga je krstil v Jordanu. Takoj ko se je Jezus dvignil iz vode, je videl, da se na nebu odpira razpoka. Od tam se je vanj spustil Božji Duh, ki je bil podoben golobu. Obenem se je zaslíšal glas:

»Ti si moj sin, moj ljubljeneč, tebe sem izbral!«

Takoj potem je Božji Duh prisilil Jezusa, da je šel v puščavo. Tam je bil štirideset dni. Satan je preverjal njegovo predanost in ga poskušal zapeljati, da ne bi poslušal Boga. Divje živali mu niso naredile nič hudega, Božji angeli pa so skrbeli zanj.

DELOVANJE V GALILEJI IN OKOLICI

Nato so krščevalca Janeza aretirali. Takrat je Jezus odšel nazaj v Galilejo, ker mu je Bog naročil, naj začne razglašati dobro novico:

»Napočil je težko pričakovani trenutek! Božja vladavina se začneja,« je govoril. »Spremenite svoje življenje in verjemite tej dobri novici!«

Potem je Jezus med potjo ob Galilejskem jezeru zagledal dva ribiča, Simona in Andreja; bila sta brata. V jezero sta metala veliko ribiško mrežo.

»Pojdita z mano,« jima je rekel, »postanita moja učenca! Ne bosta več lovila rib, ampak vaju bom usposobil, da bosta zame pridobivala ljudi.«

Takoj sta pustila mreže in odšla z njim.

Malo naprej je Jezus zagledal še Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza. V čolnu sta pripravljala mreže za naslednji ribolov. Takoj ko ju je Jezus zagledal, je tudi njima rekel, naj postaneta njegova

učenca. Zapustila sta družinski posel, njun oče je z najetimi delavci ostal v čolnu, onadva pa sta šla z Jezusom.

Skupaj so odšli v bližnje mesto Kafarnáum. Takoj naslednjo soboto je šel Jezus v tamkajšnjo sinagogo in nagovoril zbrane. Ljudje so bili vsi iz sebe od navdušenja, saj je nastopil z božansko avtoriteto in ne kakor uradni razlagalci Božjih zakonov.

Med poslušalci pa je bil tudi neki moški, ki ga je imel v oblasti hudobni duh, ki oskrunja človeka.

»Jezus iz Nazareta!« je nenadoma zakričal. »Kaj se mešaš v naše zadeve? Nas hočeš uničiti? Vem, kdo si: sveti Božji poslanec!«

Jezus ga je strogo ustavil:

»Tiho! Ven!«

Hudobni duh je močno stresel svojo žrtev, na ves glas zavpil in šel iz človeka.

Vsem prisotnim je vzelo sapo. »Kaj se tu dogaja?« so se začudeno spraševali. »Nova razlaga Božjega sporočila, ki jo spremlja nadnaravna moč! Jezus preprosto ukaže hudobnim duhovom in ga ubogajo!«

Novica o tem se je hitro raznesla in za Jezusa je takoj zvedela vsa Galileja.

Iz sinagoge se je Jezus odpravil naravnost k Simonu in Andreju domov. Tudi Jakob in Janez sta bila zraven. Takoj pri vratih so mu povedali, da leži Simonova tašča v postelji z visoko vročino. Prišel je k njej, jo prijel za roko in jo dvignil pokonci. Vročina je izginila in potem jim je tašča postregla.

Zvečer, ko je sonce zašlo in je bilo konec sobotnega počitka, so ljudje pripeljali k njemu vse, ki so bili bolni ali pod oblastjo demonov. Pred Simonovo hišo se je zbralo vse mesto. Takrat je Jezus ozdravil veliko bolnikov z najrazličnejšimi boleznimi in iz ljudi izgnal veliko demonov. Demonom ni dovolil govoriti, ker so vedeli, kdo je.

Naslednji dan je Jezus vstal zelo zgodaj zjutraj, ko je bila še tema. Odšel je iz mesta in šel nekam na samo; tam je molil. Simon

ga je skupaj s prijatelji začel iskati. Ko so ga končno našli, so mu rekli:

»Vse mesto vas išče!«

»Ne, iti moramo naprej,« je rekel Jezus, »še v druge kraje tukaj okrog. Iz Kafarnáuma sem odšel zato, ker moram dobro novico razglasiti tudi drugje.«

Tako je Jezus šel in potoval po vsej deželi. Po galilejskih sinagogah je razglašal svoje sporočilo in izganjal demone.

Potem je k Jezusu prišel neki človek, ki je bil gobav. Zaradi te kožne bolezni je bil izključen iz družbe. Padel je na kolena:

»Vem, da me lahko ozdravite,« je moledoval, »če le hočete.«

Jezusu se je zasmilil v dno srca. Iztegnil je roko in se ga dotaknil.

»Hočem!« je rekel. »Si že zdrav!«

Gobavost je v trenutku izginila in človek je bil popolnoma zdrav. Jezus ga je takoj odslovil z resnim opozorilom:

»Pazi,« je rekel, »o tem nikomur nič ne govori, ampak se pojdi pokazat duhovniku in opravi očiščevalno daritev, ki jo je predpisal Mojzes. To bo za ljudi potrditev, da si res ozdravel.«

On pa je odšel in začel povsod na veliko razglašati, kako je bil ozdravljen. Novica se je tako razširila, da Jezus ni mogel več javno hoditi po mestih. Od takrat naprej se je zadrževal bolj na samem, na podeželju, ljudje pa so od vsepovsod prihajali k njemu.

2 Čez nekaj časa se je Jezus vrnil v Kafarnáum in kmalu se je razvedelo, da je spet doma. Zbralo se je toliko ljudi, da nikjer več ni bilo prostora, niti zunaj pred vrati. Jezus jim je začel razglašati svoje sporočilo. Pred hišo pa so štirje ljudje na nosilih prinesli hromega moškega. Hoteli so ga prinesiti k Jezusu, pa zaradi gneče niso mogli. Zato so šli po zunanjih stopnicah na ravno streho hiše. Tam, kjer je bil Jezus, so naredili luknjo in skozi njo spustili nosila s hromim človekom.

Jezus je videl, kako mu zaupajo.

»Dragi moj,« je rekel hromemu, »odpuščam ti grehe.«

Med poslušalci pa je bilo tudi nekaj razlagalcev Božjih zakonov. »Kaj pa se gre?« so si po tihem mislili. »To žali Boga, tale človek se kar enači z njim! Samo Bog lahko odpušča grehe!«

Jezus je takoj vedel, kakšne pomisleke imajo.

»Kaj vam hodi po glavi?« jim je rekel. »Kaj je lažje reči hromemu: ›Odpuščam ti grehe‹ ali mu ukazati: ›Vstani, poberi svoja nosila in shodi? Ampak zdaj boste videli, da lahko Človeško bitje z vso avtoriteto odpušča človeške grehe.«

Obrnil se je k hromemu in rekel:

»Vstani, poberi svoja nosila in pojdi domov.«

In ta je vstal, takoj pobral nosila in v pričo vseh odšel iz hiše. Prisotni pa so vsi iz sebe slavili Boga. »Česa takega še nikoli nismo doživeli!« so pravili.

Potem je Jezus spet odšel iz mesta in šel na obalo Galilejskega jezera. Veliko ljudi je prihajalo k njemu, on pa jim je razlagal svoje sporočilo. Ko je tako hodil ob jezeru, je prišel do carinarnice, kjer je zagledal Alfejevega sina Levija, davčnega izterjevalca.

»Pojdi z mano,« mu je rekel, »bodi moj učenec.«

Levi je vstal in šel z njim. Potem je Jezus skupaj z učenci večerjal pri njem. Tam se jim je pridružilo še več davčnih izterjevalcev in drugih ljudi, ki se niso držali vseh Božjih zakonov. Veliko takšnih je namreč začelo slediti Jezusu.

Razlagalci Božjih zakonov iz vplivne skupine farizejev so opazili, da Jezus večerja skupaj z ljudmi, ki so na slabem glasu, in celo z osovraženimi davčnimi izterjevalci.

»Kako se lahko Jezus druži s takšnimi izmečki,« so spraševali njegove učence, »in z njimi celo veselo jé?«

Ko je Jezus to slišal, jim je odgovoril:

»Zdravi ne potrebujejo zdravnika. Potrebujejo ga bolni. Moje

poslanstvo je, da ljudi, ki so daleč od Boga, povabim nazaj k njemu, ne pa da se ukvarjam s tistimi, ki so z njim v pravem odnosu.«

Učenci krščevalca Janeza in farizeji pa prav tisti dan niso jedli, ker so se držali svojih strogih pravil glede posta. Nekateri ljudje so zato prišli k Jezusu in mu očitali:

»Janezovi učenci in učenci farizejev se postijo. Zakaj tega ne delajo tudi vaši učenci?«

»Ko gostje na poroki praznujejo skupaj z ženinom,« je odgovoril Jezus, »se pač ne morejo postiti. Ko so z ženinom, je to nemogoče. Zgodilo pa se bo, da jim bodo ženina vzeli. Takrat, da, takrat se bodo postili.

Nihče ne bo šel krpat stare obleke z močno novo zaplato. Novo blago bi se skrčilo in še bolj raztrgalo staro obleko. Podobno nihče ne spravlja mladega vina v stare vinske mehove. Vino bi razgnalo mehove in ostal bi brez vina in brez mehov. Ne, mlado vino gre v nove mehove.«

Neko soboto je Jezus prečkal zrelo žitno polje v bližini. Njegovi učenci so začeli spotoma trgati klasje in jesti zrnje. To pa so opazili farizeji.

»Glejte, kaj počnejo,« so ga takoj opozorili. »Tega se vendar ne sme! Danes je sveti dan počitka.«

»Ali niste nikoli brali v Svetem pismu,« je odgovoril Jezus, »kaj je v času, ko je bil glavni duhovnik Abjatár, naredil kralj David? Bil je lačen in je s svojimi spremljevalci ostal brez hrane. Šel je v Božje svetišče in jedel posvečeni kruh, ki ga smejo jesti samo duhovniki. In potem ga je razdelil še svojim spremljevalcem!

Kaj je prvo, človek ali sobota?« je dodal Jezus. »Bog je najprej ustvaril človeka in potem določil dan počitka, da bi bil v korist ljudem, in ne obratno! Zato jaz kot Človeško bitje lahko odločam, kaj se v soboto sme in česa ne. Sem namreč njen Vladar.«

3 Potem je šel Jezus spet v sinagogo v Kafarnáumu. Med poslušalci je bil nekdo z omrvelo roko. Farizeji so budno pazili, če ga bo Jezus ozdravil. Tako bi ga lahko obtožili, da krši pravila o sobotnem počitku. Jezus pa je poklical tega človeka:

»Pridi, postavi se sem pred vse.«

Potem je Jezus vprašal navzoče:

»Kaj se sme v soboto? Biti dober ali slab? Reševati ali ubijati?«

Vsi so bili tiho. Jezusu pa je bilo hudo zaradi njihove neumnosti in hudobije. Jezus se jim je zazrl v oči.

»Stegni roko,« je rekel človeku.

Ta jo je stegnil in roka je bila spet zdrava. Farizeji pa so takoj odšli iz sinagoge in sklicali sestanek s političnimi podporniki Heródove vladarske dinastije. Tam so začeli kovati načrte, kako doseči Jezusovo usmrnitev.

Potem se je Jezus skupaj s svojimi učenci spet umaknil k jezeru. Tam se je okrog njega zbrala nepregledna množica, ki je prišla od vsepovsod: iz pokrajine Galileje, iz Judeje, iz mesta Jeruzalema, iz Idumeje, iz dežele vzhodno od reke Jordan ter iz obalne pokrajine, kjer sta poganski mesti Tir in Sidón. Vsa ta množica je prišla k njemu, ker se je širil sloves, da dela čudeže. Jezus je prosil učence, naj mu priskrbijo čoln, saj je bilo ljudi toliko, da je grozilo, da ga bodo poteptali. Ker je ozdravljaval vedno več ljudi, so se drugi bolniki na silo prerivali proti njemu, da bi se ga dotaknili. Kadar so ga zagledali hudobni duhovi, ki so imeli nekatere ljudi v oblasti, so ti ljudje začeli kričati: »Ti si Božji Sin!« in padati na tla pred njega. Jezus pa jih je vedno znova ustavil in jim strogo ukazal, naj nehajo razgllašati, kdo je.

Potem se je Jezus odpravil v hribovje. Nekaj učencev je povabil, naj se mu pridružijo. Ko so bili tam vsi skupaj, jih je dvanajst določil za svoje stalne spremljevalce. »Vi boste ves čas z mano,« je

rekel. »Pošiljal vas bom oznanjat dobro novico in dal vam bom svojo duhovno moč za izganjanje demonov.« Tako je Jezus ustanovil dvanajsterico odposlancev. To so bili:

- Simon, ki ga je Jezus preimenoval v Petra oziroma Skalo,
- brata Janez in Jakob, Zebedejeva sinova, ki jima je Jezus dal vzdevek Boanergés, kar pomeni Gromovnika,
- Andrej,
- Filip,
- Bartolomej,
- Matej,
- Tomaž,
- Alfejev sin Jakob,
- Tadej,
- Simon Skrajnež,
- Juda Iškarijot, ki ga je nazadnje izdal.

Potem se je Jezus vrnil domov v Kafarnáum. Pri njem se je takoj spet nabrala cela množica, tako da ne on ne njegovi učenci niso mogli niti jesti. Za vse to je zvedela Jezusova družina in zaskrbljeni so se odpravili k njemu, da bi mu preprečili nadaljnje delovanje. Začele so namreč krožiti govorice, da se mu je zmešalo.

»Hudič, Bélcebub ga ima v oblasti,« so trdili nekateri razlagalci Božjih zakonov, ki so prišli iz Jeruzalema. »Demone lahko izganja zato, ker je povezan z njihovim poglavarjem Bélcebubom.«

Zato jih je Jezus povabil k sebi in jih nagovoril:

»Ali torej satan izganja samega sebe? Je to res mogoče?«

Potem je dodal nekaj prisposodob.

»Če je neka država v vojni sama s sabo, bo kmalu propadla, ali ne? In če je kakšna dinastija v notranjih sporih, je bo kmalu konec. Če je torej satan zdaj začel vojno proti samemu sebi, to pomeni, da je na robu propada in da se bliža njegov konec.

Pomislite še tole,« je nadaljeval. »Če želite vdreti v hišo kakšnega silaka in ga oropati, ga morate najprej zvezati. Šele potem lahko oplenite njegovo hišo.

Naj vam povem odkrito: ljudem bodo lahko oproščeni še tako hudi grehi in žalitve Boga, če pa kdo nesramno žali Svetega Duha, bo kriv za zmeraj. Ta greh ga bo bremenil tudi v prihodnjem veku.«

Tako je Jezus odgovoril na obtožbe, da ga ima v oblasti hudobni duh.

Takrat je prišla Jezusova mati skupaj z njegovimi brati. Ostali so zunaj pred hišo in poslali nekoga, naj pokliče Jezusa. Povsod okrog njega je namreč sedela množica ljudi in ga zavzeto poslušala.

»Gospod učitelj,« mu je nekdo zaklical, »vaša mati in tudi bratje in sestre vas čakajo zunaj pred hišo. Hočejo govoriti z vami.«

»Kdo je moja mati?« je odgovoril Jezus. »In kdo so moji bratje?« Pogledal je naokrog po poslušalcih, ki so ga obdajali. »Ti ljudje so mi mati,« je nadaljeval, »oni so mi bratje. Moji bratje in sestre in tudi moja mati so dejansko vsi, ki delajo, kar hoče Bog.«

4 Potem je nekega dne Jezus spet ob Galilejskem jezeru razgal ljudem svoje sporočilo. Zbrala se je takšna množica, da si je moral poiskati čoln. Nadaljeval je tako, da jim je govoril iz čolna, ki je bil na vodi, poslušalci pa so se drenjali na obali. Tokrat jih je nagovoril z različnimi prisposodobami.

»Pazljivo poslušajte in premislite tole,« je začel. »Ko gre kmet sejat, nekaj semena pristane ob poti. Tja priletijo ptice in ga pozobajo. Nekaj semena prileti na skalnata tla, kjer zemlje ni veliko in je čisto plitka. Seme takoj požene, ko pa začne pripekati sonce, rastlinica ovene, ker nima globokih korenin. Nekaj semena pristane tudi v trnju. Trnje ga potem preraste in zaduši, tako da rastlinica ne more dozoreti. To seme ne da nobenega pridelka. Nekaj semena pa pristane v dobri zemlji. To požene in zraste in obrodi pridelek,

ki je lahko tridesetkrat, šestdesetkrat ali včasih celo stokrat večji od posejanega.

Res dobro razmislite o tem!« je zaključil Jezus.

Pozneje, ko so bili nekje na samem, so ga njegovi spremljevalci skupaj z dvanajsterico začeli spraševati, zakaj je govoril v prisposodobah in kaj naj bi pomenila zgodba o kmetu.

»Vam je Bog dal, da ste dojeli njegov skrivnostni načrt, namreč da je že začel vzpostavljati svojo vladavino v svetu,« je rekel Jezus. »Tisti, ki še naprej ostajajo le zunanji opazovalci, pa za to lahko zvejo samo v prisposodobah. Tako se uresničuje svetopisemska napoved:

Še in še si razbijajo glavo,
pa nikakor ne dojamejo,
napenjajo ušesa,
pa jim nič ni jasno.

Takšni, kot so, se ne morejo odvrniti od svojega
grešnega življenja
in doseči, da bi jim Bog oprostil.

Če ne razumete prisposdobe s kmetom, ki seje,« je nadaljeval Jezus, »ne boste mogli dojeti nobene druge prisposdobe.

Naj vam torej razložim: Kmet predstavlja nekoga, ki razglaša sporočilo o Božji vladavini. Semena ob poti pomenijo tiste ljudi, ki sicer slišijo dobro novico, a se takoj zraven vmeša satan in povzroči, da jo pozabijo. Semena na skalnatih tleh predstavljajo tiste, ki slišijo sporočilo in ga takoj navdušeno sprejmejo, vendar so nezanesljivi kakor rastlinica brez korenine. Takoj ko pride do težav in jih družba začne zatirati, ker govorijo o nastopu Božje vladavine, se jim vse to zdi preveč in odnehajo. Spet druga semena, ki so posejana med trnjem, pomenijo tiste ljudi, ki slišijo novico o Božji vladavini, ampak ne pustijo, da bi jim spremenila življenje. Še naprej mislijo samo na vsakodnevne skrbi, kako zaslužiti več

denarja in čim bolj uživati. Vse to jih prevara in zaduši Božje sporočilo v njih. Ti ljudje so kakor rastlina, ki ne dozori in ne da pridelka. Semena, ki so posejana v dobro zemljo, pa končno predstavljajo ljudi, ki slišijo sporočilo in se ga zares oklenejo. Ti spremenijo svoje življenje ter začnejo delati to, kar je dobro. Zato so kakor semena, ki obrodijo pridelek, ki je tridesetkrat, šestdesetkrat ali včasih celo stokrat večji od posejanega.«

Potem je Jezus nadaljeval:

»Če v prostor prinesemo prižgano namizno svetilko, je menda ne bomo položili pod kakšno vedro ali skrili pod posteljo, ampak jo bomo postavili na sredo sobe, ali ne? Vse, kar je zdaj prikrito in nejasno, bo ob svojem času postalo razumljivo. Vse skrivnosti se bodo razkrile. Dobro razmislite o tem!«

Potem je Jezus rekel:

»Bodite zelo pozorni na vse to, kar vam razglašam. Bog bo za vas uporabil vaša merila. Kolikor bolj pazljivo boste poslušali, toliko več boste razumeli. Pravzaprav vam bo Bog podaril še več kot toliko. Kdor ima, bo dobil še več. Kdor pa nima, bo izgubil še to, kar ima.«

Potem je Jezus nadaljeval s prisposodobami:

»Z Božjo vladavino se dogaja podobno kot v temle primeru: Kmet poseje seme na svojem polju in potem mirno nadaljuje vsakdanje življenje. Semena vzklijejo in začnejo rasti, kljub temu, da kmet ne razume, kako to poteka. Polje obrodi samo od sebe: najprej zrastejo bilke, potem klasi in nazadnje se klasi napolnijo z zrnjem. Ko pa je žito zrelo, kmet takoj pošlje svoje delavce, naj poberejo pridelek, ker je napočil čas za žetev.

S čim lahko primerjamo Božjo vladavino?« je še nadaljeval. »S kakšno prisposodbo naj vam jo predstavim? Je kot seme gorčičnega grma, najmanjše od vseh na svetu. Ampak ko ga poseješ, zraste v največjo rastlino na vrtu in požene tako velike veje, da lahko v njihovi senci varno počivajo ptice.«

Jezus je ljudem razglašal sporočilo o Božji vladavini z mnogimi takšnimi prisposodobami – pač v skladu s tem, kolikor so lahko dojeli. V javnosti je Jezus govoril samo v prisposodobah, ko pa je bil sam z učenci, jim je vse razložil.

Isti dan zvečer je Jezus rekel svojim učencem:

»Odplujmo čez, na drugo stran jezera.«

Učenci so poslali ljudi domov in se pridružili Jezusu v čolnu. Z njimi je odplulo še nekaj drugih čolnov. Potem pa se je razbesnel hud vihar. Veter je bil tako močen, da so valovi začeli zalivati čoln, ki je bil vedno bolj poln vode. Jezus pa je ležal na blazini na zadnjem delu čolna in spal.

»Gospod učitelj!« so učenci budili Jezusa. »Vas nič ne skrbi, da se potapljam?!«

Jezus je vstal.

»Tiho! Mir!« je strogo ukazal vetru in razburkanemu jezeru.

Veter je ponehal in voda se je umirila – nastalo je popolno zatišje.

»Kaj se bojite?« je rekel učencem. »Ali mi še vedno ne zaupate?«

Njih pa je zgrabila groza. »Kdo je ta Jezus?« so si šepetali. »Celo veter in jezero ga ubogata!«

5 Potem so prišli na nasprotno obalo jezera, v okolico mesta Gérasa. Takoj ko se je Jezus izkrcal, mu je iz votlin, v katerih so bile zapuščene grobnice, priteknel naproti moški, ki ga je imel v oblasti hudobni duh. Ta moški je bival po grobnicah in nihče ga ni mogel več ustaviti ali zvezati, tudi z verigami ne. Večkrat so ga že vklenili, pa je potrgal verige in razbil okove za noge, tako da ga nihče ni mogel obvladati. Neprestano se je potikal po grobnicah ali po hribih ter kričal in tepel samega sebe s kamni.

Zdaj je od daleč zagledal Jezusa, priteknel in se vrgel na kolena pred njega.

»Hudobni duh, ven iz njega!« je ukazal Jezus.

Človek pa je strahotno zakričal: »Jezus, sin Boga, ki je nad vsem, ne mešaj se v moje zadeve! Zaklinjam te pri Bogu, ne muči me!«

»Kako ti je ime?« je vprašal Jezus.

»Ime mi je armada,« se je glasil odgovor, »ker nas je v tem človeku veliko.«

Potem so duhovi v človeku začeli silno moledovati Jezusa, naj jih ne nažene kam daleč proč iz njihove pokrajine. Po bližnjem griču pa se je pasla velika čreda prašičev.

»Pošlji nas v prašiče,« so ga rotili duhovi, »naj gremo vanje.«

Jezus je privolil. Hudobni duhovi so zapustili človeka in šli v prašiče. Nenadoma se je vsa čreda zapodila navzdol po strmem pobočju naravnost v jezero. Tako se je kakih dva tisoč prašičev utopilo v jezeru.

Pastirji, ki so pasli čredo, so pobegnili s prizorišča. Povsod po mestu in okoliških vaseh so pripovedovali o tem in ljudje so prišli pogledat, kaj se je zgodilo. Človeka, v katerem je bila armada demonov, so zagledali ob Jezusu. Mirno je sedel, oblečen in povsem priseben, zato jih je navdala groza. Pa tudi očividci so jim povedali, kaj se je zgodilo z njim in kako je bilo potem s prašiči. Zato so začeli prositi Jezusa, naj odide iz njihovih krajev.

Ko se je Jezus vkrcaval v čoln, ga je ozdravljeni človek prosil, da bi lahko šel z njim.

»Ne,« je rekel Jezus. »Pojdi domov in povej svojim bližnjim, kaj je Bog storil zate in kako dober je do tebe.«

Človek je torej odšel in začel po pokrajini Desetih mest razglašati, kaj je zanj storil Jezus. In vsi, ki so to slišali, se kar niso mogli načuditi.

Jezus se je s čolnom vrnil nazaj na nasprotno obalo. Ostal je kar tam, ob jezeru, ker se je okrog njega zbrala velika množica. Takrat

je prišel k njemu eden od voditeljev tamkajšnje sinagoge; ime mu je bilo Jaír. Zagledal je Jezusa in se vrgel pred njega.

»Prosim, moja hčerka je v kritičnem stanju,« ga je rotil, »prite in v molitvi položite svoje roke nanjo, da ne bo umrla, ampak ozdravela.«

In Jezus je odšel z Jaírom, spremljala pa ga je velika množica ljudi, ki se je prerivala okrog njega.

V tej gneči je bila ženska, ki je že dvanajst let krvavela. Ves svoj denar je že porabila za različne zdravnike in ko so jo zdravili, jo je hudo bolelo, pomagalo pa ni nič. Nasprotno, njena bolezen se je samo še slabšala. Ko je zvedela za Jezusa, je pomislila: »Dovolj bo, da se samo dotaknem njegove obleke, pa bom ozdravljena.« Zato se je skozi gnečo od zadaj približala Jezusu in se na skrivaj dotaknila njegovega vrhnjega oblačila. Njeno krvavenje se je takoj ustavilo in začutila je, da je ozdravela.

»Kdo se je dotaknil moje obleke?« je takoj vprašal Jezus in začel gledati naokrog po množici. Začutil je, kako je šla iz njega zdravilna moč.

»Saj vidite, kako se množica drenja okrog vas,« so mu rekli učenci, »zakaj zdaj sprašujete, kdo se je dotaknil vaše obleke?«

Jezus pa je še naprej gledal naokrog, kdo je to naredil. Ženska je dobro vedela, kaj se je zgodilo; vsa prestrašena je stopila naprej in se trepetaje vrgla pred njega ter povedala vse po resnici.

»Vse je v redu, rešena si te težave,« ji je rekel Jezus, »ozdravilo te je tvoje zaupanje.«

Medtem pa so prišli sporočit Jaíru:

»Konec je, vaša hči je umrla. Nima smisla; zakaj bi še nadlegovali učitelja?«

Jezus, ki je to slišal od daleč, je rekel voditelju sinagoge:

»Zdaj pa se ne ustrašite. Samo zaupajte, res zaupajte.«

In Jezus ni dovolil, da bi ga spremljal kdo drug kot Peter in brata Jakob in Janez. Ko je prišel v Jaírovo hišo, se je objokovanje

že začelo: slišal je hrup in glasno jokanje.

»Kaj se razburjate in žalujete,« jim je rekel Jezus, »deklica ni mrtva, ampak samo spi.«

Posmehovali so se mu, zato je vse poslal ven. S sabo je vzel samo njene starše in svoje tri spremljevalce ter šel v sobo, kjer je ležala Jaírova hči. Trdno jo je prijel za roko in ji rekel po aramejsko:

»Talíta, kum!«

To pomeni: »Deklica, vstani!« Deklica, ki je imela dvanajst let, je takoj vstala in začela hoditi po sobi. Prisotni so bili čisto iz sebe od presenečenja. Jezus pa jim je strogo naročil, naj nihče ne zve, kaj se je v resnici zgodilo. Potem je rekel, naj ji dajo jesti.

6 Od tam je Jezus odšel v svoje domače mesto Nazaret in njegovi učenci so ga spremljali. Ko je prišla sobota, je začel v tamkajšnji sinagogi razlagati svoj nauk. Prisotnih je bilo veliko ljudi in poslušali so ga z občudovanjem.

»Kako se je naučil vsega tega?« so se osuplo spraševali. »Kako da je tako pameten in moder? Od kod dobiva moč za čudeže, ki jih dela?« Potem pa so začeli govoriti: »Čakajte, tale je vendar samo tisti naš obrtnik, Marijin sin. Njegove brate poznamo, to so Jakob, Jozé, Juda in Simon, in njegove sestre živijo tukaj.« To jih je zmedlo in začeli so mu nasprotovati.

»Preroke spoštujejo povsod,« je odgovoril Jezus, »doma, med sorodniki, v domačem kraju pa ne.«

Na nekaj bolnikov je v molitvi položil roke in jih ozdravil, sicer pa tam ni mogel narediti nobenega drugega čudeža. Zelo ga je presenetilo, da je naletel na takšno nezaupanje.

Potem se je Jezus odpravil naprej po okoliških vaseh in tam razglašal svoj nauk. Takrat je sklical dvanajsterico in jih po dva in dva prvič poslal na delo kot svoje predstavnike. Dal jim je moč nad hudobnimi duhovi in jim naročil:

»S sabo ne jemljite ničesar, samo popotno palico. Ne jemljite hrane, torbe ali denarja. Obujte si sandale, rezervne obleke pa ne nosite. Ostanite v prvi hiši, kjer vas sprejmejo. Tam prenočujte in od tam odpotujte naprej. Če vas kje nočejo sprejeti in poslušati, odidite in si v znak protesta spotoma stresite prah s podplatov.«

Odposlanci so se torej odpravili in začeli pozivati ljudi, naj spremenijo svoje življenje in se vrnejo k Bogu. Izgnali so veliko demonov in veliko bolnikov namazali z olivnim oljem ter jih ozdravili.

Jezus je zdaj postal tako znan, da je o njem začel govoriti tudi pokrajinski vladar Heród Antípa. »Od mrtvih se je vrnil krščevalec Janez,« je govoril, »zato lahko dela takšne čudeže.« Nekateri pa so trdili, da je Jezus Elija ali kdo drug od izraelskih prerokov, ki so živeli pred davnimi časi. Heród je slišal, kaj dela Jezus, in je bil prepričan, da je to krščevalec Janez. »Ta, ki sem mu dal odsekati glavo, se je vrnil v življenje,« je pravil.

Zgodilo se je namreč tole. Heród Antípa se je poročil s Herodiado, ki je bila prej poročena z njegovim bratom Filipom. Janez pa mu je to očitil: »Božji zakoni ne dovoljujejo, da se poročite z bratovo ženo!«

S tem se je zelo zameril Herodiadi, ki ga je vzela na piko in iskala priložnosti, da bi dosegla njegovo usmrnitev. Ampak Heród je naročil samo to, naj Janeza aretirajo in vržejo v zapor. Zavedal se je namreč, da je Janez svet človek, ki živi v pravem odnosu z Bogom. Zato si mu Heród ni upal storiti nič hudega in ga je imel samo v priporu. Rad je poslušal, kar mu je Janez govoril, čeprav ga je to vedno spravilo v hudo zadrego.

Potem pa se je Herodiadi ponudila priložnost. Heród je praznoval rojstni dan in na zabavo povabil politične voditelje, glavne vojaške poveljnike in druge ugledne ljudi iz Galileje. Med pojedino je kot plesalka nastopila Herodiadina hči. Heródu in gostom je bila zelo všeč.

»Povej, kaj naj ti dam,« je ves navdušen rekel kralj. »Res, kar koli želiš. Prisezem ti, tudi če boš hotela polovico moje države, ti jo bom dal!«

Herodiadina hči je šla ven iz dvorane k svoji materi in jo vprašala:

»Za kaj naj prosim?«

»Naj ti dajo glavo krščevalca Janeza,« je odgovorila Herodiada.

Hči je pohitela naravnost nazaj h kralju in zahtevala:

»Prosim, če lahko takoj zdajle dobim na krožniku glavo krščevalca Janeza.«

Kralju je bilo hudo žal, da ji je toliko obljubil, ampak zaradi gostov ni hotel prelomiti besede. Takoj je naročil enemu od vojakov, naj prinese Janezovo glavo. Ta je odšel v zapor, odsekal Janezu glavo in jo prinesel na krožniku. Dal jo je dekletu, ta pa jo je dala materi.

Ko so za to slišali Janezovi učenci, so prišli po truplo in ga pokopali.

Potem so se odposlanci vrnili in se zbrali pri Jezusu. Poročali so mu, kaj vse so naredili in kako so razglašali njegov nauk. Niso pa imeli časa niti kaj pojesti, ker so kar naprej prihajali novi in novi ljudje. Zato je Jezus rekel:

»Pridite, poiskali bomo kakšen odmaknjen kraj, da si boste lahko malo odpočili.«

Tako so s čolnom odpluli proti nekemu mirnemu kraju na samem. Ampak mnogi so jih opazili in uganili, kam so namenjeni. Ljudje iz obalnih mest so se hitro odpravili po kopnem in prišli tja še pred Jezusom in učenci. Ko se je torej Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico ljudi. Zasmilili so se mu v dno srca, ker so bili kakor izgubljene ovce, za katere ne skrbi noben pastir. Zato si je takoj vzel čas zanje in jim začel obširno razlagati svoje rešilno sporočilo.

Ko je bilo že pozno popoldne, so učenci zaskrbljeni stopili k Jezusu.

»Tale kraj je odročen in pozno je že,« so rekli. »Končati bo treba shod in pustiti ljudi, da si v okoliških vaseh kupijo hrano.«

»Kar vi jim dajte jesti,« je odgovoril Jezus.

»Kaj pa?« so rekli oni. »Če bi šli kupit hrano za vse te ljudi, bi potrebovali skoraj eno letoletno plačo!«

»Koliko hrane imamo s sabo?« je nadaljeval Jezus. »Pojdite pogledat.«

»Pet hlebcev kruha in dve ribi,« so rekli, ko so preverili.

Jezus je naročil učencem, naj razdelijo ljudi v skupine, ki naj se posedejo po zelenem travniku. Tako so se v lepo urejenih oddelkih po sto ali petdeset ljudi posedli po tleh. Potem je Jezus vzal pet hlebcev in dve ribi ter se ozrl proti nebu. Izrekel je blagoslov in razlomil hlebce. Potem jih je začel dajati svojim učencem, da so z njimi postregli ljudem. Tudi obe ribi je razdelil med vse. Vsi so se najedli do sitega. Potem so zbrali še preostale kose kruha in rib ter z njimi napolnili dvanajst košar. Jezus je takrat nahranil več kot pet tisoč ljudi.

Takoj zatem je Jezus od učencev zahteval, naj se vkrcajo v čoln in sami odplujejo naprej čez jezero proti mestu Betsajda. Medtem se bo on poslovil od zbranih ljudi.

Tako je Jezus končal shod, nato pa odšel v hribovje, da bi molil. Ko se je znočilo, je bil čoln sredi jezera, Jezus pa je bil še vedno sam na kopnem. Od tam je lahko videl, da se učenci zelo mučijo z veslanjem, ker so imeli nasproten veter. Zato se je malo pred jutrom odpravil proti njim. Hodil je po vodi. Ko se jim je približal, se je zdelo, da bo šel mimo njih. Učenci so opazili Jezusa, ki je hodil po jezeru, in mislili so, da je to nekakšna prikazen. Začeli so kričati od strahu. Vsi so ga gledali in se tresli od groze.

»Vse je v redu!« jim je takoj zaklical Jezus. »Jaz sem, ne bojte se!«

Zlezel je k njim v čoln in veter je utihnil. Oni pa so bili čisto iz sebe, do konca osupli.

Učenci so vse dojemali zelo počasi in nič jim ni bilo jasno. Tak-

rat še niso razumeli niti tega, kaj se je v resnici zgodilo, ko je Jezus čudežno pomnožil kruh.

Prečkali so jezero in pristali pri Genezaretu. Takoj ko so se zasedrali in stopili iz čolna, so ljudje prepoznali Jezusa. Novico o njegovem prihodu so bliskovito razširili po vsej okoliški pokrajini. Prebivalci so začeli tekati sem in tja ter na nosilih prinašati bolnike k Jezusu.

Kamor koli je Jezus prišel, naj je bila to vas, mesto ali samo kmetija, so ljudje prinašali bolnike ob glavno pot. Prosili so, da bi se lahko dotaknili samo resic na robu njegove obleke. Kdor koli se ga je dotaknil, je ozdravel.

7 Judje, še posebej farizeji, se držijo običaja svojih prednikov, ki jim narekuje, da si morajo pred jedjo natančno umiti roke. Upoštevajo tudi druga stara izročila: vse, kar kupijo, velja za oskrunjeno, zato morajo najprej oprati tako hrano kot kozarce, vrče, bakreno posodo in celo ležišča.

Nekega dne se je okrog Jezusa zbralo nekaj farizejev in uradnih razlagalcev Božjih zakonov, ki so prišli iz Jeruzalema. Ko so videli, da Jezusovi učenci jejo, ne da bi si prej umili roke, so jih začeli kritizirati:

»Zakaj se vaši učenci ne držijo izročil, ki so jim že zdavnaj sledili naši predniki? Kako to, da si pred jedjo ne umivajo rok?«

»Kaj se pa greste?« je odgovoril Jezus. »Kako dobro je prerok Izaija napovedal tole:

Ti ljudje pravijo, da me poslušajo,
ampak v resnici nikoli ne mislijo name.
Prav nič ne pomaga, da me častijo,
saj si sami izmišljajo pravila
in jih potem učijo
ter pravijo, da sem jih zapovedal jaz.

Vi kršite Božje zapovedi, da bi se lahko držali človeških običajev!« je nadaljeval Jezus. »Zelo lepo ste se naučili, kako izigrati Božja naročila, da bi uveljavili svoja lastna pravila. Ali vam ni Mojzes izrecno naročil, da je treba ubogati očeta in mater ter skrbeti za njiju? Ali vam ni rekel, da morate usmrtiti vse, ki preklinjajo svoje starše? V nasprotju s tem pa vi učite, da ljudje niso dolžni pomagati staršema, če jima rečejo: »Ne morem vama pomagati, ker sem vse, kar imam, obljubil Bogu.« Res, potem dejansko ne dovolite, da bi ljudje pomagali svojim staršem! Tako ste razveljavili Božje naročilo in ga zamenjali s svojim lastnim običajem. In še veliko takih stvari počnete.«

Potem je Jezus sklical ljudi.

»Dobro me poslušajte vsi,« jim je rekel, »premislite, kaj vam pravim. Nič, kar pride vate od zunaj, te ne naredi umazanega ali neprimerne za bližanje Bogu. To, kar te oskrunja, izvira iz tebe samega.«

Ko je Jezus zapustil množico in se vrnil domov, so ga učenci vprašali, kaj je hotel s tem povedati.

»Kako?« je odgovoril. »Ali tudi vi ničesar ne dojamete? Ali vam res ni jasno? Nič, kar pride v človeka od zunaj, ga ne more oskruniti. Kar pojemo, ne gre v naše misli, ampak v želodec in potem telo to izloči.«

Tako je Jezus razložil, da nobena hrana ni umazana ali prepovedana za jed.

»To, kar oskrunja ljudi,« je nadaljeval, »prihaja iz njihove notranjosti in se potem kaže v besedah in dejanjih. Globoko v tebi, v tvojih mislih, se namreč začenjajo vse slabe stvari:

- menjavanje spolnih partnerjev,
- kraja,
- umor,
- varanje svojega zakonca,
- nenasiten pohlep,
- hudobno obnašanje,

- manipuliranje z ljudmi,
- divja pohotnost,
- zlobna nevoščljivost,
- žaljivke in zmerjanje,
- domišljavi ponos,
- trmasta neumnost.

Vse to zlo prihaja iz človeške notranjosti. To je tisto, kar te oskrunja in te ločuje od Boga.«

Potem je Jezus zapustil Galilejo in se odpravil v pokrajino okrog mesta Tir. Tam se je nastanil v neki hiši in ni hotel, da bi se to razvedelo. Ampak ni se mogel skriti. Neka ženska je imela hčer, ki jo je imel v oblasti hudobni duh, ki oskrunja človeka. Ta ženska je zvedela za Jezusa in ga takoj poiskala. Vrgla se je na tla pred njega in moledovala, da bi izgnal demona iz njene hčerke. Po narodnosti ni bila Judinja, ampak domačinka, sirska Feničanka.

»Ali ne bi prej dovolila otrokom, da se najejo?« jo je zavrnil Jezus. »Ni prav, da bi otrokom vzeli jed in jo vrgli psom, ali ne?«

»Gospod,« je odgovorila ona, »seveda, ampak tudi psi dobijo ostanke, ki padajo otrokom z mize.«

»To je pa še kako res!« je rekel Jezus. »Zdaj greš lahko v miru domov, demon je že odšel iz tvoje hčerke.«

Ko se je ženska vrnila domov, je njena hči počivala v postelji. Demon jo je res zapustil.

Potem je Jezus odpotoval iz tirske pokrajine. Šel je naprej do mesta Sidón, potem pa se skozi pokrajino Deseteromestje vrnil do Galilejskega jezera. Tam so k njemu pripeljali človeka, ki je bil gluhi in ni mogel razločno govoriti. Prosili so Jezusa, da bi nanj v molitvi položil roke in ga ozdravil. Jezus ga je odpeljal na sólo, stran od množice. Tam je vtaknil prste v njegova ušesa, pljunil in se s slino dotaknil njegovega jezika. Potem je pogledal v nebo in globoko zavzdihnil.

»Efatá!« je vzkliknil. To je: »Odpri se!«

In takoj je človek spet slišal in normalno govoril.

Jezus je vsem, ki so bili zraven, naročil, naj o tem ne govorijo. Ampak bolj ko je to naročal, bolj so ljudje razglašali, kaj dela. »Jezus ozdravlja celo gluhe in neme!« so pravili, vsi iz sebe od navdušenja. »Kako lepo! Vse, kar dela, je dobro.«

8 Nekega dne je bilo pri Jezusu spet polno ljudi. Niso imeli hrane, zato je sklical svoje učence.

»Ljudje se mi smilijo,« je rekel, »že tri dni so tukaj z mano in nimajo več hrane. Nekateri so prišli od daleč – če jim rečem, naj grejo domov jest, jih bo med potjo še pobralo.«

»Tukaj, na tem samotnem kraju ne živi nihče,« so odgovorili učenci. »Kje bi lahko dobili hrano za vse te ljudi?«

»Koliko hrane pa imamo?« je vprašal Jezus.

»Sedem hlebcev kruha,« so odgovorili.

Jezus je naročil ljudem, naj se posedejo po tleh. Potem je vzel hlebce in se zahvalil Bogu. Razlomil jih je na kose in jih začel dajati svojim učencem, naj jih nesejo ljudem. Tako so postregli vsej množici. Ker so imeli s sabo tudi nekaj majhnih rib, je Jezus blagoslovil še te in naročil, naj jih razdelijo ljudem. Vsi so se najedli do sitega, s preostalimi kosi pa so učenci napolnili sedem košev. Prisotnih je bilo okrog štiri tisoč ljudi.

Takoj zatem se je Jezus poslovil in se skupaj z učenci vkrcal v čoln. Odpluli so na kraj, ki se imenuje Dalmanúta. Tam so k Jezusu prišli farizeji in se začeli pregovarjati z njim. Hoteli so ga preizkusiti in so od njega zahtevali kakšno božansko znamenje, ki bi potrdilo njegovo verodostojnost. Jezusu je bilo hudo.

»Zakaj današnji ljudje neprestano zahtevajo nekakšno posebno znamenje?« je rekel farizejem. »Ne, Bog vam ga gotovo ne bo dal!«

Zapustil jih je, se vrnil v čoln in se odpravil na drugo stran jezera. Učenci pa so s sabo pozabili vzeti hrano, imeli so samo en hlebec kruha.

»Pazite,« jih je opozoril Jezus, »izogibajte se kvasu, ki ga imajo farizeji in Heród.«

»Pa saj sploh nismo šli po kruh,« so se začeli čuditi učenci.

»Zakaj govorite o kruhu?« je rekel Jezus, ko je ugotovil, kaj se pogovarjajo. »Še vedno ne razumete? Ne dojamete? Ali tudi vam ni čisto nič jasno? Kako ste trmasti! So vaše oči slepe in vaša ušesa gluha? Se ne spomnite, da sem pet hlebcev razdelil med pet tisoč ljudi? Koliko košar ste takrat napolnili z ostanki?«

»Dvanajst,« so rekli.

»In ko sem sedem hlebcev razdelil med štiri tisoč ljudi, koliko košev ste napolnili s preostalimi kosi?«

»Sedem,« so odgovorili učenci.

»In še vedno ne dojamete?« jim je rekel Jezus.

Potem so pripluli v mesto Betsajda. Tam so k Jezusu pripeljali človeka, ki je bil slep. Prosili so, da bi se ga Jezus dotaknil in ga ozdravil. Jezus je prijel slepega za roko in ga odpeljal ven iz nase-lja. Pljunil mu je na oči in v molitvi nanj položil roke. Potem ga je vprašal, če kaj vidi.

»Da, vidim ljudi, ki hodijo naokrog,« je rekel človek, »ampak nejasno, kot kakšna drevesa.«

Zato je Jezus še enkrat položil roke na njegove oči. Človek je ponovno pazljivo pogledal naokrog in vse videl popolnoma jasno. Bil je ozdravljen.

»Zdaj lahko greš,« mu je rekel Jezus, »ampak pojdi naravnost domov, ne ustavljalj se v tem naselju.«

PROTI JERUZALEMU

Jezus in njegovi učenci so zapustili Galilejo in odšli na sever, v pokrajino okrog mesta Filipova Cezareja. Bili so na poti, ko jih je vprašal:

»Za koga me imajo ljudje?«

»Eni za krščevalca Janeza,« so povedali učenci, »drugi za Elija, tretji pa pravijo, da je ponovno prišel kdo drug izmed davnih prerokov.«

»Kaj pa vi, za koga me imate?« je nadaljeval Jezus. »Kdo sem?«

»Mesija,« se je oglasil Peter, »vladar in osvoboditelj, ki nam ga pošilja Bog.«

Jezus jim je strogo zabičal, naj tega ne povejo nikomur. Potem jim je začel razlagati, kaj to dejansko pomeni in kaj ga čaka:

»Meni, Človeškemu bitju, je usojeno, da bom prestal hude stvari. Naša oblast – voditelji, višji duhovniki in razlagalci Božjih zakonov – me bo izobčila. Potem me bodo usmrtili. Čez tri dni pa se bom vrnil nazaj v življenje.«

Ker je Jezus čisto jasno govoril o svoji smrti, ga je Peter potegnjen na stran in se začel jeziti nanj, naj vendar ne govori tako. Jezus pa se je obrnil nazaj in ga pred vsemi učenci okregal:

»Peter, ti govoriš kakor satan! Proč, nehaj s tem! Razmišljaš kot vsi drugi in ne razumeš Božjih načrtov.«

Potem je Jezus sklical vse svoje učence in druge ljudi ter jih nagovoril:

»Če hoče kdo biti moj učenec in mi res slediti, naj pozabi nase. Naj gre po mojih stopinjah in žrtvuje svoje življenje. Če ti gre samo za to, da poskrbiš zase, se boš uničil. Če pa sebe izgubiš, ker si se predal meni in si se posvetil razglašanju moje dobre novice, se boš rešil. Kaj imaš od tega, da si pridobiš vse na svetu, pri tem pa uničiš samega sebe? Z ničemer si ne boš mogel spet kupiti življenja. Pred to pokvarjeno družbo, ki zavrača Boga, naj te mene in mojega

sporočila ne bo sram. Če pa se ne boš zavzel zame, se tudi jaz ne bom zavzel zate, ko bom nastopil kot Človeško bitje, počaščen s čudovitim sijajem, v katerem biva moj Oče skupaj s svetimi angeli.

9 Dobro me poslušajte,« je končal Jezus, »tole niso prazne obljube! Še preden vas bo doletela smrt, boste nekateri na lastne oči videli mogočno, božansko potrditev, da je med vami Božja vladavina.«

Čez šest dni je Jezus vzel s sabo Petra, Jakoba in Janeza in se z njimi odpravil na visoko goro, da bi bili lahko sami. Tam se je pred njimi spremenil: njegova obleka je postala tako zelo bleščeče bela, kot je ne more oprati ali pobeliti noben človek. Potem so učenci zagledali, kako sta se pred njimi pojavila prerok Elija in zakonodajalec Mojzes ter se začela pogovarjati z Jezusom.

»Gospod učitelj,« se je oglasil Peter, »kako lepo nam je tukaj! Kaj če bi vam postavili tri kolibe iz vej, kamor boste lahko sedli – eno za vas, eno za Mojzesa in eno za Elija?«

Učence je bilo pošteno strah in Peter ni vedel, kaj blebета.

Potem pa se je naredil oblak in pokril vrh gore, kjer so bili.

»Ta je moj sin, moj ljubljenec,« se je zaslišalo iz oblaka. »Poslušajte ga.«

Potem so se učenci ozrli naokrog in naenkrat ni bilo nikogar več – samo Jezus je bil z njimi. Nato so se odpravili nazaj v dolino.

»Nikomur ne povejte, kaj ste videli,« jim je med potjo naročil Jezus, »dokler se Človeško bitje ne vrne iz sveta mrtvih.«

Peter, Jakob in Janez so obdržali to skrivnost zase, ampak ob enem so se spraševali, kaj neki naj bi pomenilo »vrniti se iz sveta mrtvih«.

Pozneje so vprašali Jezusa:

»Ali uradni razlagalci Božjih zakonov ne trdijo, da mora najprej ponovno nastopiti prerok Elija, šele potem pa pride Mesija?«

»Da, tako je,« je odgovoril Jezus. »Najprej pride Elija in pripravi vse za Mesijev prihod. Ampak ali Sveto pismo ne pravi tudi tega,

da mora Človeško bitje pretrpeti hude reči in da ga bodo ljudje zavrgli? Poslušajte, Elija je v resnici že prišel, vendar ga je doletela enaka usoda. Tako je napovedano v Svetem pismu.«

Potem so prišli do ostalih učencev. Že od daleč so videli, da je okrog njih polno ljudi in da se razlagalci Božjih zakonov živahno prepirajo z njimi. Ko je množica zagledala Jezusa, je bila vsa iz sebe, saj ga niso pričakovali. Vsi so ga takoj pritekli pozdravit.

»Glede česa se prepirate?« je vprašal Jezus.

»Gospod učitelj,« je odgovoril nekdo iz množice, »k vam sem pripeljal svojega sina. V oblasti ga ima neki hudobni duh, ki povzroča, da ne more govoriti. Vedno, ko ga duh zgrabi, ga vrže ob tla. Potem se moj sin začne peniti in škrtati z zobmi ter obleži ves v krčih. Prosil sem vaše učence, da bi ga izgnali, pa niso mogli.«

»Ah, kakšni ste vsi skupaj,« je zavzdihnil Jezus. »S kakšno nevero se moram ubadati! Koliko časa bom moral še to prenašati? – No, pripeljite sem tega fanta.«

Pripeljali so ga, in čim je duh zagledal Jezusa, je začel tresti fanta. Vrgel ga je po tleh in fant se je začel valjati ter se peniti.

»Od kdaj se mu to dogaja?« je Jezus vprašal očeta.

»Že od malega,« je odgovoril oče. »Duh ga je že večkrat hotel ubiti, vrgel ga je v ogenj in v vodo. Lepo vas prosim, usmilite se nas. Če le morete, nam kako pomagajte.«

»Kaj se to pravi: »Če le morem?« je rekel Jezus. »Če zaupaš Bogu, je mogoče vse, prav vse.«

»Da, zaupam!« je takoj zavpil fantov oče. »Prosim, pomagajte mi, da ne bom več tako neveren.«

Jezus je videl, da se ljudje stekajo z vseh strani, zato je strogo zagrozil hudobnemu duhu:

»Ti duh, ki delaš, da fant ne sliši in ne more govoriti, ukazujem ti: ven iz njega in nikoli več se ne vrni!«

Duh je zakričal na ves glas, hudo stresel fanta in ga končno zapustil. Fant je obležal kakor mrtev. »Umrli je,« so vsi začeli go-

voriti. Jezus pa ga je prijel za roko, dvignil pokonci in fant je vstal.

Pozneje, ko so prišli domov in so bili sami, so učenci vprašali Jezusa:

»Zakaj pa mi nismo mogli izgnati tega duha?«

»Pozabili ste moliti,« je odgovoril Jezus, »demonov se ne da izganjati brez Boga.«

Potem so Jezus in njegovi učenci zapustili tiste kraje in se odpravili na pot skozi Galilejo. Jezus je hotel, da bi ostali neopazeni, ker se je želel posvetiti svojim učencem.

»Človeško bitje bo prišlo v roke ljudem,« jim je razlagal. »Usmrtili ga bodo, ampak tri dni po smrti se bo vrnilo v življenje.«

Niti sanjalo se jim ni, kaj bi to pomenilo, ampak niso si ga upali vprašati.

Potem so prišli v Kafarnáum. Ko so bili doma, jih je Jezus vprašal:

»Kaj ste se pogovarjali med potjo?«

Učenci niso odgovorili nič, ker so se na poti prepirali, kdo med njimi je najpomembnejši. Jezus se je usedel in poklical dvanajstero k sebi.

»Če hoče biti kdo od vas najpomembnejši,« je rekel, »naj zavzame zadnje mesto in naj bo služabnik vsem drugim.«

Potem je Jezus pripeljal nekega otroka in ga postavil pred svoje odposlanca.

»Če zaradi mene z odprtimi rokami sprejmete takega na videz nepomembnega otroka,« je rekel in ga objel, »sprejmete mene samega. In če sprejmete mene, dejansko sprejmete samega Boga, ki me je poslal.«

»Gospod učitelj,« se je oglasil Janez, »naleteli smo na nekoga, ki je izganjal demone in se pri tem skliceval na vas, kot da bi ga vi pooblastili. Poskušali smo ga ustaviti, ker ne pripada naši skupini.«

»Ne, ne ustavljajte takih,« je odgovoril Jezus. »Če kdo dela čudeže tako, da se sklicuje name, se ne bo kar naenkrat premislil

in začel o meni govoriti slabo. Kdor ni naš nasprotnik, je naš pri-staš! Zagotavljam vam: če vam kdo zaradi mene, ker pripadate Mesiju, da samo kozarec vode, Bog tega ne bo pozabil, ampak ga bo nagradil.

Če povzročite, da kdo od teh mojih majhnih in nepomembnih učencev neha zaupati vame,« je nadaljeval Jezus, »vas bo doletela grozna kazen. Bolje bi bilo, da bi vas vrgli v morje s skalo na vratu!

Če te to, kar delaš z roko, odvrča od Boga, si jo raje odreži! Bolje, da ostaneš brez roke in tako prideš do življenja, ki ga daje Bog, kot pa da z obema rokama padeš v grozljivo peklenko brezno, v ogenj, ki se ne da pogasiti. Če tvoja noga stopa na pot, ki te odvrča od Boga, si jo raje odsekaj. Bolje je, da brez noge prideš do polnega življenja, kot pa da obdržiš obe nogi in padeš v peklenko jamo. In če te od Boga odvrča nekaj, kar gledaš, si raje iztakni oko. Bolje je, da prideš do Božje vladavine slep na eno oko, kot pa da ohraniš obe očesi in pristaneš v peklenkem breznu. Kot je rekel prerok: »Tam ni nič drugega kakor neskončno razkranjanje in neugasljiv ogenj.«

Dejansko bo Bog z žgočim ognjem preizkusil in prečistil vsakega od vas,« je zaključil Jezus. »Ta ogenj je sestavni del vašega življenja, kakor je sveta sol sestavni del vsake žrtve, ki jo darujejo v templju. Sol je nekaj dobrega, ali ne? Če pa izgubi svoj okus, kaj bi z njo? Jo bomo solili? Pazite torej, da v sebi ohranite nepokvarjenost in požrtvovalnost, na katero kaže daritvena sol. Tako bo med vami vladal mesijanski mir.«

10 Potem se je Jezus odpravil iz tistih krajev. Odšel je na območje province Judeje in v pokrajino vzhodno od reke Jordan. Spet se je okrog njega zbrala množica ljudi in Jezus jim je kot ponavadi začel razlagati svoje sporočilo. Tam je prišlo k njemu nekaj farizejev, ki so ga skušali ujeti v past.

»Ali se lahko mož loči od žene?« so ga vprašali.

»Kaj je rekel Mojzes?« je Jezus vprašal njih. »Kaj piše v njegovem zakoniku?«

»No, Mojzes je to dovolil,« so odgovorili farizeji. »Rekel je, da lahko mož napiše ločitveno potrdilo in tako pošlje ženo od hiše.«

»Mojzes vam je dal ta predpis samo zato,« je rekel Jezus, »ker ste tako trmasti in se upirate Bogu. Ampak na začetku, ob stvarjenju sveta, je Bog ustvaril moža in ženo zato, da bi živela skupaj. Zato mož zapusti starše in se poroči ter živi s svojo ženo. Ta dva potem živita kot ena sama oseba. Moški in ženska, ki sta poročena, nista več dve ločeni osebi, ampak sta kakor eno samo bitje. Če je torej Bog tako združil moža in ženo, ju mi ne smemo ločevati.«

Ko so bili pozneje v neki hiši, so učenci začeli Jezusa še naprej spraševati o tem.

»Če se mož loči od žene,« je pojasnil Jezus, »in se poroči z drugo žensko, greši, ker je s tem nezvest svoji ženi. Enako velja za ženo: če pusti svojega moža in se poroči z drugim, naredi isti greh.«

Potem so nekateri ljudje k Jezusu pripeljali svoje otroke, da bi jih blagoslovil s svojim dotikom. Učenci so jih začeli opozarjati, da to ne gre, Jezus pa se je razjezil:

»Pustite jih!« je rekel. »Otroci naj kar pridejo k meni. Ne podite jih proč, saj je Božja vladavina namenjena prav takšnim. Zares: če k Božji vladavini ne pristopiš kakor otrok, je sploh ne boš deležen!«

Potem je začel jemati otroke v naročje, nanje je v molitvi polagal roke in jih tako blagoslovil.

Ravno ko so se odpravljali naprej, pa je pritekel neki človek in pokleknil pred Jezusa.

»Spoštovani, dobri učitelj!« mu je rekel. »Kaj moram narediti, da mi bo Bog podaril večno življenje?«

»Zakaj mi pravite ›Dobri?« je odgovoril Jezus. »Samo eden je zares dober – Bog! Sicer pa veste, kakšni predpisi so v Božjem zakoniku:

›Ne ubijaj,
bodi zvest v zakonu,
ne kradi,
ne goljufaj,
ne laži,
spoštuj starše.«

»Spoštovani učitelj,« je rekel on, »vsega tega se držim že od otroštva.«

Jezus ga je ljubeznivo pogledal, ker mu je postal všeč.

»Samo nekaj vam še manjka,« mu je rekel. »Pojdite, prodajte vse, kar imate, in dajte izkupiček revežem. Potem pridite in boste moj učenec.«

Njega pa so te besede hudo potrle. Žalosten je odšel proč, ker je imel dosti premoženja.

Jezus je drugega za drugim pogledal svoje učence.

»O kako težko ljudje, ki imajo denar, pustijo, da bi jim zavladal Bog,« jim je rekel.

Učence je to močno presenetilo.

»Da, dragi moji,« je ponovil Jezus, »zelo težko je priti v Božjo vladavino. Lažje bi se velika kamela prerinila skozi drobceno šivan-kino uho, kakor da bi bogataš sprejel Božjo vladavino.«

Učenci so bili čisto iz sebe. »Če je tako,« so se začeli pogovarjati med sabo, »se potem sploh lahko kdo reši?«

Jezus se je spet zazrl vanje.

»S človeškimi močmi je to res nemogoče,« je rekel, »Bog pa lahko naredi vse.«

Takrat se je oglasil Peter:

»Mi pa smo res zapustili vse in se vam pridružili.«

»Prav vsakemu,« je rekel Jezus, »ki je zaradi mene in zaradi razglašanja moje dobre novice zapustil hišo, družino ali posestvo, zagotavljam, da bo zdaj, še v tem času, dobil stokrat več hiš, dru-

žinskih članov in posestev, kakor jih je imel. Ampak obenem ga bodo zatirali sovražniki. V dobi, ki prihaja, pa ga čaka polno življenje, ki nima konca. Vloge se bodo zamenjale: veliko tistih, ki so zdaj pomembni, bo takrat postavljeno na zadnje mesto, mnogi, ki zdaj niso nič, pa bodo takrat postali pomembni.«

Jezus in njegovi učenci so bili zdaj na poti v Jeruzalem. Jezus je hodil spredaj. Učenci so bili zelo vznemirjeni in ljudi, ki so jim sledili, je prevzemal strah.

Jezus je spet poklical dvanajsterico na stran in jim začel razlagati, kaj ga bo doletelo.

»Bližamo se Jeruzalemu,« jim je rekel. »Jaz, Človeško bitje, bom padel v roke našim višjim duhovnikom in razlagalcem Božjih zakonov. Obsodili me bodo na smrt in izročili sovražnikom našega ljudstva. Ti pogani se bodo norčevali iz mene, me popljuvali in prebičali. Potem me bodo usmrtili. Čez tri dni pa se bom vrnil v življenje.«

Pred Jezusa pa sta stopila brata Jakob in Janez, Zebedejeva sinova.

»Gospod učitelj,« sta začela, »prosiva, če nama izpolnite neko željo.«

»In kaj je to?« je vprašal Jezus.

»Ko boste prevzeli vso oblast v svoji sijajni vladavini,« sta rekla, »nama dodelite častna sedeža takoj zraven vašega prestola.«

»Sploh se ne zavedata, kaj vajina prošnja v resnici pomeni,« je odgovoril Jezus. »Sta pripravljena pretrpeti vse, kar me bo doletelo, in se soočiti s smrtjo, v katero se bom potopil?«

»Sva,« sta rekla onadva.

»Prav,« je odgovoril Jezus. »Veliko bosta morala pretrpeti, prav tako kot jaz, in podobno kot jaz se bosta soočila s smrtjo. To, kdo bo najpomembnejši v moji vladavini, pa je že določil Bog. To ni moja stvar.«

Preostalih deset učencev se je začelo razburjati nad Jakobom in Janezom, ker sta to prosila. Zato je Jezus vse poklical k sebi in jih nagovoril:

»Saj veste, kako je med pogani. Tisti, ki se imajo za voditelje, tlačijo svoje podložnike. Vladarji vladajo s silo in s trdo roko. Med vami pa velja ravno nasprotno. Če bi kdo rad bil pomemben, mora drugim streči. Če pa kdo hoče biti prvi, mora biti suženj vseh. Takšen sem namreč jaz, Človeško bitje. Na ta svet nisem prišel zato, da bi mi drugi stregli, ampak zato, da bom stregel jaz. Prišel sem, da osvobodim ljudi, ki so sužnji greha, in za to bom plačal s svojim življenjem.«

Potem so Jezus in njegovi učenci šli skozi mesto Jeriha. Ko so odhajali od tam, jih je spremljalo veliko ljudi. Ob poti pa je sedel neki slepi berač, ki mu je bilo ime Bartimáj, sin Timája. Ko je slišal, da gre mimo Jezus iz Nazareta, je začel na ves glas kričati:

»Davidov naslednik Jezus, usmilite se me!«

Ljudje so ga jezno opozarjali, naj utihne, on pa je samo še bolj kričal:

»Davidov naslednik, usmilite se me!«

Jezus se je ustavil.

»Pokličite ga,« je rekel.

In ljudje so poklicali slepega berača. »Pridi, ne boj se,« so mu rekli, »Jezus te kliče.«

Berač je vrgel od sebe svoj plašč, skočil pokonci in šel k Jezusu.

»Kako naj ti pomagam?« ga je vprašal Jezus.

»Dragi gospod učitelj,« je rekel slepi, »rad bi videl.«

»Prav, lahko greš,« je rekel Jezus, »tvoje zaupanje te je ozdravilo.«

Bartimáj je v tistem hipu spregledal in se takoj pridružil učencem, ki so potovali z Jezusom.

NASTOP V JERUZALEMU

11 Jezus in njegovi učenci so prišli do Oljske gore, do vasi Bétfaga in Betanija, ki sta že blizu Jeruzalema.

»Pojdita v vas tamle naprej,« je rekel Jezus dvema učencema. »Takoj pri prvih hišah bo stal privezan mlad osel, na katerem še nikoli ni nihče jezdil. Odvežita ga in pripeljita sem. Če bo kdo vprašal, kaj počneta, povejta, da ga potrebuje Gospod in da ga bo takoj poslal nazaj.«

Odšla sta in pri nekih hišnih vratih ob cesti res našla privezanega oslička. Začela sta ga odvezovati.

»Kaj pa počneta?« so vprašali ljudje, ki so stali tam zraven. »Zakaj odvezujeta oslička?«

Odgovorila sta jim tako, kot je rekel Jezus, in oni so jima dovolili, da odpeljeta oslička. Pripeljala sta ga torej k Jezusu. Osličkov hrbet sta prekrila s svojimi oblačili in Jezus je sedel nanj. Veliko spremljevalcev je začelo pogrinjati oblačila na pot pred njim. Drugi so lomili veje z dreves na polju in jih prav tako polagali po tleh kakor preprogo. Jezus je bil sredi spreveda in vsi okrog njega so začeli vpiti:

»Osvoboditev!

Slava tebi, ki prihajaš z Božjo oblastjo!

Slava vladavini našega prednika kralja Davida!

Zdaj se bo začela!

Osvobodi nas, o Bog nebeški!«

Tako je Jezus prišel v Jeruzalem. Šel je naravnost v tempelj in si vse natančno ogledal. Ker pa je bilo že pozno, se je z dvanajsterico vrnil v Betanijo.

Naslednje jutro so spet odšli iz Betanije proti Jeruzalemu. Med potjo je Jezus postal lačen. Od daleč je zagledal figovo drevo. Imelo je bujno listje, ampak ko je prišel k njemu, je videl, da nima prav nobenega sadeža. Ni bil še čas za fige.

»Naj nihče nikoli več ne jé tvojih fig!« je rekel Jezus. In učenci so to slišali.

Potem so prišli v Jeruzalem. Jezus je stopil v tempelj in začel poditi iz njega vse, ki so tam kaj prodajali ali kupovali. Tistim, ki so menjali denar iz drugih dežel za tempeljske kovance, je prevrnil mize, onim, ki so prodajali golobe, pa je podrl klopi. In ni dovolil, da bi meščani kar hodili skozi tempeljska dvorišča in po njih prenašali stvari. Potem je začel razlagati ljudem:

»Bog pravi v Svetem pismu: ›Moj tempelj naj bo kraj, kjer lahko molijo vsi narodi sveta.‹ – Vi pa ste ga spremenili v roparsko shajališče!«

To so slišali tudi višji duhovniki in uradni razlagalci Božjih zakonov. Takoj so začeli razmišljati, kako bi dosegli Jezusovo usmrtitev, vendar so se ga bali. Ljudje so bili namreč vsi navdušeni nad tem, kar je učil.

Potem se je zvečerilo in Jezus je s svojimi učenci zapustil mesto. Ko so šli naslednje jutro spet mimo tiste fige, so učenci opazili, da se je posušila do korenin.

»Dragi učitelj, poglejte!« je rekel Peter, ki se je spomnil, kaj je bilo prejšnji dan. »Drevo, ki ste ga prekleli, se je čisto posušilo!«

»Da,« je rekel Jezus. »Zaupati je treba v Boga. V veri morate biti eno z njim. Zagotavljam vam: če zaupate in ne dvomite v Božjo moč, se bo uresničilo vse, za kar prosite v svojih molitvah. Celotejle gori lahko rečete: ›Gremo, skoči v morje,‹ in bo skočila. Samo zaupati morate, da je to, za kar prosite, Bog že naredil. In ko molite, oprostite vsakomur, ki ste mu kaj zamerili. Tako bo tudi vaš Oče, ki je v nebesih, vam oprostil vaše grehe.«

Potem so prišli nazaj v Jeruzalem. Ko je Jezus hodil po tempeljskem dvorišču, so k njemu prišli višji duhovniki, razlagalci Božjih zakonov in drugi judovski voditelji.

»Ali lahko izvemo, s kakšno pravico delate to, kar delate?« so ga vprašali. »Kdo vas je pooblastil?«

»Najprej bi vas jaz nekaj vprašal,« je rekel Jezus. »Kaj je bil Janezov krst? Božje delo ali človeška izmišljotina? Odgovorite mi, pa vam bom povedal, kdo me pooblašča.«

»Če rečemo, da je bil Božje delo,« so se začeli pogovarjati med sabo, »nas bo vprašal, zakaj ga nismo upoštevali. Prav tako pa ne moremo reči, da je šlo za navadno človeško pobudo.« Tega niso hoteli reči, ker so se bali ljudi, ki so bili zraven. Vsi so bili namreč prepričani, da je bil Janez prerok.

»Ne vemo,« so odgovorili Jezusu.

»Prav,« je rekel Jezus, »tudi jaz vam ne povem, s čigavo avtoriteto delujem.«

12 Potem jim je Jezus začel pripovedovati naslednjo zgodbo: »Neki človek je posadil vinograd. Okrog njega je zgradil kamnito ograjo in pripravil prostor za stiskanje obranega grozdja. Zgradil je tudi stolp za varovanje posestva. Potem je oddal vinograd v najem in odpotoval v tujino.

Ob času trgatve je k vinogradnikom, ki so ga imeli v najemu, poslal svojega sužnja; od najemnikov naj bi dobil del pridelka, ki pripada lastniku. Oni pa so planili po njem, ga pretepli in poslali nazaj praznih rok. Potem je lastnik poslal drugega sužnja, a so tudi tega ozmerjali in oklofotali. Poslal je še enega, tega pa so celo ubili. Potem je poslal še veliko drugih sužnjev, nekatere so pretepli, druge pobili. Ostal mu je samo še sin, njegov ljubljeneč. Nazadnje se je odločil, da bo poslal še njega. Mislil si je: »Mojega sina bodo gotovo upoštevali.«

Najemniki pa so rekli drug drugemu: »Tale mladenič bo podejdoval vinograd, ko bo lastnik umrl. Gremo, ubijmo ga in dediščina bo naša!«

Planili so po njem, ga ubili in njegovo truplo vrgli ven iz vinograda.

Vprašajte se, kaj bo naredil lastnik s temi najemniki,« je nadaljeval Jezus. »Prišel bo in jih dal usmrtiti, vinograd pa oddal drugim. Ali v Svetem pismu niste nikoli brali tega odlomka:

»Kamen, ki so ga graditelji zavrgli kot neuporabnega, je postal glavni, najpomembnejši del hiše. Takšen je bil Božji načrt in od veselja smo vsi iz sebe!«

Jezusovim nasprotnikom je bilo jasno, da zgodba meri nanje. Razmišljali so, da bi ga kar takoj aretirali, vendar iz strahu pred ljudmi tega niso naredili. Zato so ga pustili in odšli.

Pozneje so k njemu poslali nekaj farizejev in političnih podpornikov Heródove vladarske dinastije. Ti naj bi ga s svojimi vprašanji ulovili v past.

»Spoštovani učitelj,« so rekli Jezusu, »vidimo, da zmeraj govorite to, kar je res. Nepristranski ste in vseeno vam je, kaj si ljudje mislijo o vašem nauku. Odkrito in v resnici nas učite, kaj hoče Bog. Prosimo vas, povejte nam: je prav, da rimskemu cesarju plačujemo davke, ali ne? Naj to delamo ali ne?«

»Kaj me lovite v past?« jim je rekel Jezus, ki je seveda spregledal njihovo igro. »Prosim, prinesite mi kovanec, s katerim se plačuje davek. Moram ga pogledati.«

Prinesli so mu srebrnik.

»Tale obraz,« je vprašal, »čigav je? In čigavo ime je napisano tukaj?«

»Od rimskega cesarja,« so odgovorili.

»Torej cesarju vrnite, kar je njegovo,« je rekel on, »Bogu pa dajte, kar pripada Bogu.«

Ta odgovor je vsem vzel sapo.

Potem so se s svojim vprašanjem pojavili še saduceji, vplivna judovska skupina, ki je trdila, da mrtvi ne bodo nikoli več oživel.

»Spoštovani učitelj,« so rekli, »Mojzes nam je dal v zakoniku tale predpis: »Če kakšen Izraelec umre brez otrok, žena pa je še živa, naj se njegov brat poroči z njo in tako družini umrlega zagotovi nadaljevanje.«

Bilo je sedem bratov. Prvi se je poročil in umrl brez potomstva. Z vdovo se je poročil drugi brat, a je tudi umrl brez otrok, potem enako tretji in tako naprej vseh sedem. Vsi so umrli brez potomstva, žena pa je umrla nazadnje. Ko bo Bog spet oživil mrtve, in se bodo vrnili v življenje, čigava bo tale ženska? Vseh sedem je bilo namreč z njo poročenih.«

»Joj, kako se motite,« je rekel Jezus. »Sploh se ne zavedate, kako močen je Bog, in tudi ne veste, kaj piše v Svetem pismu. Ko se bodo mrtvi vrnili v življenje, se ne bo nihče več poročal, ampak bodo živeli tako, kakor živijo angeli v nebesih. In glede tega, da bodo mrtvi spet oživeli,« je nadaljeval, »ali niste v Svetem pismu nikoli brali pripovedi o gorečem grmu? Tam Bog reče Mojzesu: ›Jaz sem Bog Abrahama, Bog Izaka in Bog Jakoba.‹ On je Bog živih ljudi, ne mrtvih. Kako ste zaslepljeni!«

Ta pogovor je poslušal tudi neki razlagalec Božjih zakonov. Videl je, da je Jezus dobro odgovoril saducejem. Pristopil je k njemu in ga vprašal:

»Kateri predpis v Božjem zakoniku je najpomembnejši?«

»Najpomembnejše je tole,« je rekel Jezus: »Dobro poslušaj, ves Izrael! Naš Bog je edini Bog in edini Gospod. Globoko iz sebe ga imej rad, ljubi ga z vsemi svojimi čustvi, pametjo in močjo. Takoj na drugem mestu pa je tole naročilo: ›Sočloveka imej tako rad, kakor da si to ti sam.‹ Nič ni pomembnejše od tega dvojega,« je končal Jezus.

»Spoštovani učitelj, to ste pa zelo lepo povedali!« je rekel razlagalec. »Res je: Bog je eden in edini – nobenega drugega boga ni. Njega moramo imeti radi z vsem svojim bitjem in soljudi moramo imeti tako radi, kakor da smo to mi sami. To je pomembnejše kot izpolnjevanje vseh verskih obredov in dolžnosti.«

Jezus je videl, da ta razlagalec dobro razume stvari. »Čisto blizu Božje vladavine ste,« mu je rekel.

Potem si Jezusu nihče več ni upal postavljati vprašanj, ampak je zdaj on nagovoril vse, ki so ga poslušali v templju:

»Zakaj razlagalci Božjih zakonov trdijo, da bo Mesija samo naslednik kralja Davida?« jih je vprašal. »Sam David je namreč po navdihu Svetega Duha zapisal:

›Gospod Bog je spregovoril mojemu Gospodu:
Sédi k meni, na častno mesto,
tvoje sovražnike pa ti bom vrgel pod noge.‹

Razložite mi, prosim, zakaj David pravi, da je Mesija njegov Gospod? Kako je lahko potem samo njegov naslednik? Celo kralj David ga ima za pomembnejšega od sebe!«

Vsa zbrana množica je z veseljem poslušala njegov nauk. Jezus je nadaljeval:

›Pazite se razlagalcev Božjih zakonov, ki se radi razkazujejo v svečanih oblekah. Pazite se takšnih, ki hočejo, da jih ljudje javno pozdravljajo in se jim priklanjajo. Takšnih, ki bi radi častne sedeže v sinagogah in častna mesta na slavnostnih večerjeh. Skrivajo se za pobožnimi molitvami, hkrati pa si pohlepno prisvajajo hiše ubogih vdov. Zadela jih bo toliko bolj strašna kazen!«

Potem se je Jezus usedel nasproti tempeljske skrinje za darove in začel opazovati ljudi, ki so metali svoj denar vanjo. Veliko bogatašev je dalo veliko denarja. Nato pa je prišla neka obubožana vdova, ki je vrgla noter dva najmanjša kovanca, se pravi drobiž. Jezus je poklical svoje učence in jim rekel:

›Zagotavljam vam, da je ta revna vdova dala več kakor vsi bogataši. Oni so prispevali presežek, ki jim ostaja od premoženja, ta pa je kljub pomanjkanju dala vse, kar je imela. Za preživljanje ji ni ostalo čisto nič.‹

13 Ko so odhajali iz templja, je eden od učencev rekel Jezusu: »Kakšni kamni, kakšna čudovita zgradba! – Dragi učitelj, poglejte!«

›Vidiš tole veličastno zgradbo?« je odgovoril Jezus. »Vse to bo porušeno. Napovedujem vam, da kamen ne bo ostal na kamnu!«

Potem so Jezus in njegovi učenci odšli na Oljsko goro. Jezus se je usedel nekam, od koder se je videl tempelj. K njemu so prišli Peter, Jakob, Janez in Andrej ter ga sami, brez drugih učencev, vprašali:

»Prosimo, povejte nam, kdaj se bo to zgodilo? Bo prej kaj takega, kar bo napovedalo vse to?«

In Jezus je začel svoj govor:

»Zelo pazite, da vas kdo ne zavede. Mnogi bodo trdili, da so Mesija. ›Jaz sem,‹ bodo govorili, in zapeljali veliko ljudi.

Novice o vojnah in o pripravah na vojne naj vas ne spravijo ob pamet. Res je, te stvari se morajo zgoditi, vendar to še ne pomeni, da je konec blizu. Res, narodi in države se bodo spopadali med sabo, po svetu bodo potresi in lakote. Ampak to bo samo začetek porodnih bolečin, ki napovedujejo prihod nove dobe.

Vi pa boste morali zelo paziti nase. Izročali vas bodo našim oblastem in vas bičali po sinagogah. Sodili vam bodo tudi rimski guvernerji in tuji kralji. Vse to se vam bo dogajalo zato, ker ste moji učenci, in vi jim boste povedali resnico o meni. Božji načrt je namreč tak, da mora biti moja dobra novica najprej razglašena vsem narodom na svetu. Kadar vas bodo torej izročili oblastem in vas peljali na sodišče, se ne obremenjujte vnaprej, kaj boste rekli. Bog sam vas bo namreč v tistem trenutku navdihnil, da boste povedali to, kar je treba. Dejansko ne boste govorili vi, ampak bo iz vas govoril Sveti Duh.

Izdajalci, ki vas bodo izročali v smrt, bodo vaši najbližji: brat bo izdal brata in oče sina. Otroci se bodo obrnili proti staršem in dosegli njihovo usmrtitev. Vsi vas bodo sovražili, ker ste moji učenci. Vi pa mi ostanite zvesti do konca, in vas bom rešil.

Sveto pismo napoveduje, da bo prišlo do neke ogabne oskrunitve – dobro premislite, kaj to pomeni. Ko boste

zagledali nagnusno oskrnitev tam, kjer je nikakor ne bi smelo biti, je to znak za beg! Prebivalci Judeje naj hitro pobegnejo v gričevje. Če ste na strehi svoje hiše, se ne vračajte noter, da bi vzeli še kaj s sabo. In če ste na polju, se ne vračajte nazaj po dodatno obleko. Kako grozno bo takrat nosečim in doječim materam! Molite in prosite Boga, da se to ne bo dogajalo pozimi, ker bo to čas hudega trpljenja. Odkar je Bog ustvaril svet pa vse do zdaj ljudi še ni doletela tako huda kriza – in tudi nikoli več jih ne bo. Ker pa Bog ljubi ljudi, ki jih je izbral za svoje, je določil, da ta kriza ne bo predolga. Če je Bog ne bi skrajšal, bi pomrli čisto vsi.

Če vam bo takrat kdo rekel: »Poglej, prišel je Mesija, tamle je!« ali »Tukaj je!« mu ne verjemite. Takrat se bodo namreč pojavljali ljudje, ki se bodo pretvarjali, da so Mesija, obljubljeni rešitelj in vladar, ali pa da so preroki, ki jih pošilja Bog. Delali bodo neverjetne čudeže. Z njimi bodo poskušali nekako prevarati in zapeljati celo ljudi, ki jih je Bog izbral za svoje. Zato boste morali zelo paziti nase. Prav zaradi tega vas na vse to opozarjam že zdaj, še preden se bo to zgodilo.

Takoj po tej krizi
pa bo sonce potemnelo
in luna ne bo več svetila,
zvezde bodo padale z neba
in kozmični red se bo porušil.

Takrat se bo v velikem blišču in z božanskimi silami v oblakih prikazalo Človeško bitje. Takrat bom po vsem svetu razposlal svoje angele, da zberejo in pripeljejo k meni vse, ki mi pripadajo.

Pomislite, kako raste figovo drevo. Ko veje začnejo poganjati popke in mlade liste, veste, da bo kmalu poletje. Podobno je s stvarmi, o katerih govorim. Ko boste opazili,

da se dogajajo, boste vedeli, da je konec blizu, tik pred vrati. Zagotavljam vam: vse to se bo zgodilo v našem času. Vsega veselja bo nekoč konec, moje besede pa nikoli ne bodo izgubile veljave.

Kdaj pa naj bi nastopil tisti veliki dan Božje sodbe? Tega ne ve nihče. Tega ne vejo angeli in tega ne vem niti jaz, Božji Sin. To ve samo Oče. Zato res pazite nase in bodite vedno pripravljene, ker ne veste, kdaj bo prišel ta usodni trenutek.

Zgodilo se bo podobno, kakor kadar se kakšen posestnik odpravlja na pot. Pred odhodom skliče svoje sužnje in jim naroči, naj skrbijo za celotno posestvo. Vsakemu od njih dodeli svoje opravilo, vratarju pa naroči, naj bo ponoči buden. Tako morate biti budni in pripravljene tudi vi! Ne veste namreč, kdaj se bo vrnil lastnik posestva: ali bo to zvečer, ali opolnoči, ali tik pred zoro, ali pa zjutraj. Lahko se zgodi, da bo prišel kar naenkrat in vas zalotil, kako spite.

Tega ne pravim samo vam štirim, ampak naročam vsem: Zmeraj bodite budni in pripravljene!«

SMRT

14 Bil je samo še dva dni do judovskega praznika pashe in s tem do tedna, ko Judje jejo kruh, pripravljen brez kvasa. Višji duhovniki in razlagalci Božjih zakonov so se trudili najti kakšno možnost, da bi Jezusa na skrivaj aretirali in ga dali usmrtiti.

»Samo ne med praznovanjem pashe,« so se pogovarjali, »da med ljudskimi množicami, ki bodo v mestu, ne bo prišlo do upora.«

Jezus je bil v vasi Betaniji, gostoval je pri nekem Simonu, ki je imel vzdevek Gobavec. Ko je bil Jezus pri jedi, je prišla zraven neka ženska s stekleničko zelo drage dišave iz čiste narde. Odprla

je stekleničko, tako da ji je zlomila vrat, in izlila dišavno olje na Jezusovo glavo.

Nekatere od prisotnih je to prav razjezilo. »Kaj se pa to pravi?« so se pogovarjali med sabo. »Kakšna potrata! In to tako dragocene dišave! Lahko bi jo prodali za več kot eno celoletno plačo in s tem denarjem bi pomagali mnogim revnim.«

In začeli so žensko zmerjati in ji dopovedovati, da tega ne bi smela narediti.

»Dajte ji mir!« je rekel Jezus. »Nehajte jo napadati, naredila je nekaj dobrega zame. Revni ljudje bodo vedno okrog vas, tako da jim lahko pomagate, kadar koli hočete. Mene pa kmalu ne bo več med vami. Ta ženska je naredila edino, kar je še lahko: dišavo je razlila name zato, da bi pripravila moje telo za pogreb. Zagotavljam vam: povsod po svetu, kjer bodo v prihodnje razglašali dobro novico o meni, bodo omenili tudi to, kar je naredila ona. Tako bodo počastili spomin na njeno dejanje.«

Potem je Juda Iškarjot, ki je bil eden izmed dvanajsterice odposlancev, odšel k višjim duhovnikom. Ponudil jim je pomoč pri Jezusovi aretaciji. Oni so se tega zelo razveselili in so obljubili, da mu bodo uslugo plačali. Tako je Juda začel iskati primerno priložnost, ko bi oni lahko aretirali Jezusa.

Potem je prišel prvi dan praznika nekvašenega kruha in treba je bilo zaklati pashalno jagnje.

»Kje želite, da vam pripravimo pashalno večerjo?« so učenci vprašali Jezusa.

Jezus je izbral dva izmed njih in jima naročil:

»Pojdita v Jeruzalem. Tam bosta srečala moškega, ki nosi vrč vode. Pojdita z njim do hiše, kamor je namenjen, in tam recita gospodarju: ›Naš učitelj sprašuje, v katerem prostoru bo lahko z učenci jedel pashalno večerjo.‹ Peljal vaju bo v primerno, veliko sobo v zgornjem nadstropju, ki bo že pripravljena za goste. Tam nam pripravita večerjo.«

Učenca sta odšla v mesto in našla vse tako, kakor jima je povedal. Tam sta pripravila vse za pasho.

Zvečer je prišel tja Jezus z dvanajsterico. Usedli so se in začeli jesti.

»Prav zares,« je nenadoma rekel Jezus, »eden izmed vas me bo izdal sovražnikom – nekdo, ki zdajle z mano jé!«

Učenci so se zelo vznemirili.

»Saj s tem ne mislite mene?« so ga spraševali eden za drugim.

»Da, to bo nekdo od vas, eden od dvanajsterice,« je rekel Jezus, »nekdo, s katerim zdajle jeva iz iste sklede. Človeško bitje mora res umreti tako, kot napoveduje Sveto pismo, ampak o groza, kako hudo bo z njegovim izdajalcem! Bolje bi bilo, da se sploh ne bi rodil!«

Potem je Jezus med jedjo vzel kruh in izrekel blagoslov. Potem je kruh razlomil in jim ga začel deliti.

»Vzemite,« je rekel, »to je moje telo.«

Potem je vzel kozarec vina, se zanj zahvalil Bogu in ga dal učencem. Vsi so pili iz njega.

»To je moja kri,« je rekel Jezus. »Tekla bo kot žrtev za človeške grehe in z njo bo zapečaten nova zaveza med Bogom in vsemi vami. Prav zares, zdajle zadnjič skupaj pijemo vino. Ko bo nastopil tisti veliki dan, pa bomo v Božji vladavini pili novega.«

Potem so zapeli praznične psalme in se odpravili proti Oljski gori.

»Zdaj se vam bodo zamajala tla pod nogami,« je med potjo rekel Jezus, »in vsi se mi boste izneverili. V Svetem pismu je namreč napovedano:

›Bog bo usmrtil voditelja, ki ga je izbral za svoje ljudstvo, in to se bo razbežalo na vse strani.«

Ampak ko me bo Bog spet oživil, vas bom počakal v Galileji.«

»Tudi če vas bodo vsi zapustili,« ga je prekinil Peter, »vas jaz že ne bom!«

»Ne, Peter, zagotovo vem,« mu je odgovoril Jezus, »še danes, to noč, preden bo petelin dvakrat zapel, boš trikrat rekel, da nimaš nič z mano in da me sploh ne poznaš.«

»Ne, tega nikoli ne bom rekel,« je še bolj vztrajno zatrjeval Peter, »tudi če bi moral skupaj z vami umreti!«

Enako so zagotavljali tudi vsi drugi učenci.

Tako so prišli do posestva, ki se imenuje Getsemani.

»Usedite se tukaj in me počakajte,« je Jezus naročil svojim učencem, »molit grem.« Petru, Jakobu in Janezu pa je rekel, naj grejo z njim. Potem se je Jezusa nenadoma polastil strahoten obup.

»Konec me bo od hudega,« jim je rekel. »Prosim, ostanite tukaj z mano in ne zaspite.«

Jezus je šel še malo naprej in se vrgel na tla.

»Oče, očka!« je začel moliti. »Če je le mogoče, me ne pusti takole trpeti. Reši me iz stiske, zate ni nič nemogoče! Vendar naj ne bo po moje, ampak po tvoje.«

Potem se je Jezus vrnil k trem učencem in ugotovil, da spijo.

»O Simon,« je rekel Petru, »spiš? Si tako šibek, da ne moreš biti pokonci niti eno samo uro? Bodite budni in molite, da se boste lahko uprli preizkušnji, ki se vam bliža. Človek sicer lahko hoče dobro, a tega ne more doseči s svojimi lastnimi močmi.«

Potem je spet odšel in molil enako kot prej. Ko se je vrnil, so vsi trije spet spali. Obšla jih je namreč takšna utrujenost, da so se jim oči kar same od sebe zapirale. Bili so v zadregi, kaj naj sploh rečejo Jezusu. Še tretjič je šel molit in se vrnil k njim.

»Še kar spite?« jim je rekel. »Še zmeraj počivate? Dosti bo! Zdaj je prišel trenutek, ko bo Človeško bitje padlo v roke grešnikom. Gremo, vstanite! Tamle že prihaja moj izdajalec.«

Ravno takrat, ko je Jezus to govoril, se je nenadoma pojavil Juda, eden izmed dvanajsterice. Z njim je bila skupina ljudi, ki so bili oboroženi z meči in palicami. Poslali so jih višji duhovniki,

razlagalci Božjih zakonov in drugi judovski voditelji. Juda se je z njimi že prej dogovoril, da jim bo dal znak. »Jezus je tisti, ki ga bom poljubil,« jim je rekel, »aretirajte ga in ga varno odpeljite.« Zato je šel Juda naravnost k njemu.

»Dragi učitelj!« je pozdravil Jezusa in ga poljubil.

Judovi spremljevalci so takoj planili na Jezusa in ga aretirali. Nekdo od prisotnih pa je potegnil svoj meč, zamahnil po sužnju glavnega duhovnika in mu odsekal uho.

Takrat je Jezus spregovoril ljudem, ki so ga aretirali:

»Me imate za upornika, da ste se spravili name z meči in koli? Zakaj pa me niste aretirali v templju, kjer sem vsak dan javno učil? Ampak očitno se je moralo tako zgoditi, da se uresničijo napovedi iz Svetega pisma.«

Takrat so ga vsi učenci zapustili in pobegnili proč. Med njimi je bil tudi neki mladenič, ki je bil oblečen samo v laneno ogrinjalo. Zgrabili so ga, da bi aretirali še njega, pa se je izmuznil iz ogrinjala in nag stekel stran.

Potem so Jezusa odvedli h glavnemu duhovniku. Peter jim je od daleč sledil, vse do dvorišča duhovnikove palače, kjer se je pomešal med služabnike. Usedel se je med njih in se začel greti ob ognju.

Pri glavnem duhovniku se je zbral ves judovski véliki zbor: drugi višji duhovniki, razlagalci Božjih zakonov in vsi ostali judovski voditelji. Vsi ti so se zdaj trudili najti ljudi, ki bi lahko Jezusa obtožili za kak zločin, za katerega zasluži smrtno kazen. Ampak ni in ni šlo. Mnogi so sicer Jezusa krivili za hude reči, vendar so si njihove izjave nasprotovale, zato so jih morali zavreči. Potem so nekateri začeli trditi:

»Na lastna ušesa smo slišali, kako je Jezus rekel: ›Porušil bom tale tempelj. To je samo zgradba, ki so jo naredili ljudje. V treh dneh bom postavil drugo svetišče, ki ga bo naredil Bog.«

Ampak tudi njihove izjave se niso ujemale. Zato se je s svojega sedeža vzdignil sam glavni duhovnik in stopil pred ves véliki zbor.

»Ne boš nič odgovoril na vse te obtožbe?« je vprašal Jezusa.

Jezus pa je bil tiho in ni odgovoril niti besede. Zato ga je glavni duhovnik vprašal naravnost:

»Ali si ti Mesija, obljubljeni vladar in rešitelj, Sin našega svetega Boga?«

»Da, sem,« je rekel Jezus. »In videli boste, kako se bo Človeško bitje prikazalo v oblakih na nebu in se usedlo na sodni prestol zraven Vsemogočnega.«

»Kar izenačil se je z Bogom!« je vzkliknil glavni duhovnik in si v znak zgroženosti pretrgal obleko. »Sploh ni več treba, da bi ga kdo še kaj obtoževal. Sami ste slišali, kakšno predrzno žalitev Boga je izrekel. Kaj pravite?«

In vsi so glasovali za razsodbo, da si Jezus zasluži smrtno kazen. Potem so nekateri začeli pljuvati vanj. Pokrili so mu oči, ga topli in se norčevali iz njega: »Bodi prerok in povej, kdo te je!« Nato ga je prevzela tempeljska straža in ga prav tako sprejela z udarci.

Medtem je bil Peter še vedno spodaj na dvorišču. Mimo je prišla neka služkinja glavnega duhovnika in ga opazila, kako se greje ob ognju.

»Tudi ti si bil s temle Jezusom iz Nazareta,« mu je rekla, ko si ga je ogledala.

»Ne, nimam pojma, o čem govoriš,« je odgovoril Peter in šel ven na prednje dvorišče. In zaslišalo se je petelinje petje.

Potem ga je služkinja zagledala tudi tam in začela govoriti navzočim: »Tale je eden izmed njih.«

Peter je spet zanikal.

Malo zatem so tisti, ki so bili zraven, stopili k Petru: »Čisto res je, da si eden od Jezusovih učencev,« so mu rekli, »saj si prav tako iz Galileje.«

Takrat se je začel Peter zaklinjati pri Bogu: »Sploh ne poznam tega človeka, o katerem govorite!«

V hipu se je še drugič zaslišalo petelinje petje. Takrat se je

Peter spomnil, kako mu je Jezus povedal: »Še preden bo petelin dvakrat zapel, boš trikrat rekel, da nimaš nič z mano in da me sploh ne poznaš.« In Peter je bruhnil v jok.

15 Potem je takoj navsezgodaj zjutraj ves judovski véliki zbor pod vodstvom višjih duhovnikov prišel do dokončnega sklepa, kako bodo postopali. Jezusa so vklenili, ga odvedli iz duhovnikove palače in ga izročili v obravnavo rimskemu guvernerju Ponciju Pilatu.

Ta je začel z zasliševanjem.

»Ti si torej kralj Judov?«

»To so vaše besede,« je odgovoril Jezus.

Potem so ga višji duhovniki začeli obtoževati mnogih pres-topkov.

»Se ne boš nič branil?« je Pilat vprašal Jezusa. »Glej, kakšne zločine ti pripisujejo.«

Jezus pa ni rekel niti besedice. Pilata je to skrajno začudilo.

Ob praznovanju pashe je imel Pilat navado, da je osvobodil enega od zapornikov – tistega, za katerega so ljudje prosili. Takrat je bil v zaporu neki znani terorist, ki mu je bilo ime Baraba. Sku-paj s sodelavci je organiziral upor proti rimski oblasti in pri tem nekoga ubil. K Pilatu je torej ravno takrat prišla množica ljudi in ga začela prositi, naj jim kot ponavadi osvobodi enega od zapor-nikov. Pilatu je bilo čisto jasno, da so mu višji duhovniki izročili Jezusa v obravnavo samo zato, ker so se bali njegove priljubljenosti in bi se ga radi znebili. Zato je vprašal zbrano množico:

»Ali bi radi, da vam osvobodim judovskega kralja?«

Višji duhovniki pa so naščuvali ljudi, naj rajši prosijo, da izpusti Baraba.

»Kaj pa bi potem radi, da naredim s človekom, ki pravite, da je judovski kralj?« jih je še enkrat vprašal Pilat.

»Na križ z njim!« so zavpili vsi.

»Kaj pa je sploh njegov zločin?« je rekel Pilat.

Oni pa so samo še bolj na glas kričali:

»Na križ z njim!«

Pilat se je odločil, da bo ugodil množici. Baraba je izpustil na prostost, Jezusa pa izročil vojakom, da izpeljejo uradno usmrnitev na križu.

Rimski vojaki so v skladu z ustaljenim postopkom Jezusa najprej prebičali. Potem so ga odvedli na notranje dvorišče guvernerjeve palače in sklicali ves bataljon, da bi se izživljali nad njim. Ogrnili so ga s škrlatnim ogrinjalom kot kralja in iz trnja spletli krono ter mu jo dali na glavo. »Živel, o judovski kralj,« so ga pozdravljali. Potem so ga začeli tepsti po glavi s palico. Pljuvali so ga in obenem padali pred njim na kolena, kakor da bi mu izkazovali največjo čast. Ko so se naveličali norčevanja, so Jezusu slekli »kraljevsko« obleko in mu oblekli nazaj njegovo ter se z njim odpravili proti morišču.

Na poti tja so srečali nekega Simona, ki je ravno prihajal s podeželja v mesto. V skladu s svojimi pooblastili so ga vojaki ustavili in zadolžili, da si je naložil Jezusov križ in ga odnesel do morišča. (To je tisti Simon iz dežele Ciréne, Aleksandrov in Rufov oče.)

Tako so Jezusa pripeljali na vzpetino, ki se imenuje Golgota. To pomeni Mrtvaška glava. Tam so mu nekateri ponudili vino, pomešano z mamilom, ki naj bi mu ublažilo bolečine, ampak Jezus ga ni hotel piti. Potem so ga vojaki pribili na križ. Njegovo obleko so si razdelili z žrebanjem in tako določili, kaj bo kdo vzel. Ura je bila devet zjutraj. Nad njim je bil na križu tale napis o njegovi krivdi:

»Kralj Judov«

Hkrati z Jezusom so križali tudi dva upornika. Jezus je bil na sredini, onadva pa levo in desno od njega. Ljudje, ki so hodili mimo, so ga zmerjali.

»Ohoho!« so mu klicali in zmajevali z glavo. »Ti si govoril, da lahko podreš tempelj in ga spet zgradiš v treh dneh. Če si tako močen, se zdaj reši in pridi dol s križa!«

Podobno so se iz njega norčevali tudi višji duhovniki in razlagalci Božjih zakonov.

»Ha, drugim je pomagal, sebe pa ne more rešiti,« so se pogovarjali. »Če je on Mesija, obljubljeni kralj in rešitelj Izraelcev, naj pride zdaj dol s križa in mu bomo verjeli!«

Žalila sta ga tudi onadva, ki sta bili križana hkrati z njim.

Opoldne se je po vsej deželi nebo stemnilo. Tako je ostalo tri ure. Ob treh popoldne je Jezus na ves glas zavpil:

»Eloí! Eloí! Lemá sabahtáni?«

To je: »O Bog! O Bog! Zakaj si me zapustil?«

»O, glejte!« so rekli nekateri, ki so bili zraven. »Jezus kliče preroka Elija!«

Nekdo je vzel gobo, jo namočil v skisano vino in jo nataknil na dolgo palico. Pritekel je in jo dvignil k Jezusu.

»Čakajte,« je rekel, ob tem ko je Jezusu ponujal pijačo, »mogoče bo res prišel Elija in ga snel s križa!«

Jezus pa je izpustil strašen krik in tako umrl.

V tistem trenutku se je zagrinjalo v templju od vrha do tal raztrgalo na dvoje.

Nasproti Jezusu je stal rimski oficir, ki je nadziral usmrtitev. Ko je videl, kako je Jezus umrl, je rekel:

»Čisto zares, tale človek je bil Božji Sin.«

Tam je bila tudi skupina žensk, ki so od daleč opazovale usmrtitev. Med njimi so bile Marija iz Magdále, Salóma in še ena Marija, mati Jozéja in Jakoba mlajšega. Te tri so bile Jezusove učenke že v Galileji in so mu pomagale pri delu. Poleg njih je bilo tam še precej drugih žensk, ki so skupaj z Jezusom pripotovale v Jeruzalem.

Bil je petek in Judje so se pripravljali na praznovanje sobote, ki se začne po sončnem zahodu. Ko se je že večerilo, si je neki spoštovani član judovskega vélikega zbora, Jožef iz Arimateje, drznil oditi k Pilatu. Prosil ga je za dovoljenje, da bi lahko odnesel Jezusovo truplo in ga pokopal. Ta Jožef je tudi sam pričakoval nastop Božje vladavine.

Pilat kar ni mogel verjeti, da je Jezus umrl tako hitro. Zato je dal poklicati nadzornega oficirja in preveril, če je to res in koliko časa je že mrtev. Oficir mu je poročal o obojem. Potem je dal Pilat dovoljenje, da lahko Jožefu izročijo Jezusovo truplo.

Jožef je torej šel kupit velik kos platna. Snel je Jezusa s križa in ga zavil vanj. Potem ga je položil v razkošno grobnico, vklesano v skalo, in pred vhod zavalil velik kamen. Marija iz Magdále in Marija, Jozéjeva mati, pa sta bili zraven in sta opazovali, kam so položili Jezusovo truplo.

VRNITEV V ŽIVLJENJE

16 V soboto zvečer se je končal obvezni počitek. Takrat so Marija iz Magdále, Marija, Jakobova mati, in Salóma nakupile različna aromatična olja. V skladu s pogrebnimi običaji je bilo namreč treba truplo umrlega še namazati z njimi. Zelo zgodaj zjutraj v nedeljo, takoj ob sončnem vzhodu, so šle h grobnici.

»Kdo nam bo odvalil kamen, ki zapira vhod?« so se spotoma spraševale. »Tako ogromen je.«

Ko so zagledale grobnico, pa so ugotovile, da je nekdo kamen že odvalil. Stopile so noter in tam je sedel neki mladenič. Oblečen je bil v belo obleko in sedel je ob desni steni grobnice. Bile so vse iz sebe, ker tega res niso pričakovale.

»Vse je v redu,« jim je rekel mladenič, »nič se ne bojte. Vem, ve iščete Jezusa iz Nazareta, ki so ga usmrtili na križu. Bog ga je oživil. Tukaj ga ni. Kar pogledjte, točno semle so ga položili. Zdaj pa pojdite povedat njegovim učencem, in še posebej Petru, da vas bo Jezus počakal v Galileji. Tam ga boste videli, kakor vam je rekel.«

Ženske so planile iz grobnice in pobegnile. Bile so čisto iz sebe in grabila jih je groza. Bilo jih je tako strah, da niso nikomur nič povedale.

Jezus se je torej v življenje vrnil zgodaj zjutraj v nedeljo. Prva ga je videla Marija iz Magdále. To je ženska, iz katere je Jezus nekoč izgnal sedem demonov. Medtem ko so se učenci žalostili in jokali za Jezusom, je prišla k njim in razglasila novico, da Jezus živi in da ga je videla. Ampak oni sploh niso verjeli, da je to res.

Nato sta ga videla dva učenca, ki sta šla na podeželje. Imel je spremenjen videz. Takoj sta se vrnila povedat ostalim, pa jima prav tako niso verjeli.

Potem pa je Jezusa videla tudi enajsterica odposlancev. Bili so ravno pri jedi.

»Kako ste lahko tako nezaupljivi in trmasti! Nočete in nočete razumeti Boga!« jih je najprej pogrjal. »Zakaj niste verjeli tistim, ki so me že videli živega?«

Potem pa jim je dal tole naročilo:

»Odpravite se po vsem svetu in vsemu človeštvu razglasite dobro novico o meni. Vsi ljudje, ki bodo zaupali vame in se bodo s krstom združili z mano, bodo na veliki dan Božje sodbe rešeni. Tisti, ki ne bodo zaupali vame, pa bodo obsojeni. Vsi ljudje, ki se bodo zanašali name, me bodo tudi zastopali. Zato bo zanje značilno, da bodo delali veliko čudežev, ki bodo kazali name:

- izganjali bodo demone,
- govorili bodo razne neznane jezike,
- kače bodo lahko prijemali kar z roko,
- če bodo spili kaj strupenega, jim ne bo nič hudega,
- na bolnike bodo v molitvi polagali roke in bodo ozdraveli.«

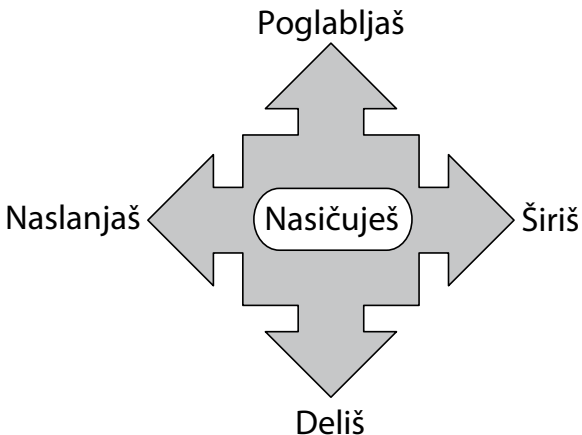
Ko je Vladar Jezus končal svoja naročila, ga je Bog dvignil v nebesa. Tam je zavzel častno mesto zraven njega. Jezusovi učenci so šli na pot in začeli vsepovsod razglašati dobro novico o njem. On sam pa jih je vedno spremljal in z njimi sodeloval; s čudeži je potrjeval, da je njihovo sporočilo resnično.

UGRIZNI V BESEDO

Največje sporočilo Božje ljubezni »v prevodu« je Jezus sam. Bog se je razkril ljudem v človeku in jeziku, ki nam je razumljiv. Kako pa Božjo besedo »prevajamo v svoje življenje«?

5 PRAKTIČNIH NAČINOV "PREVAJANJA"

5 KORISTI, KI JIH IMAŠ OD TEGA

1. NASIČUJEŠ SE S SOČNIMI GRIŽLJAJI

☞ Kdaj si se nazadnje drenjal v vrsti za malico ali s sendvičem v rokah pred blagajno? In na koncu si spet prav hitro lačen. Žepne knjižice novozaveznih spisov so kot vnaprej pripravljena priložnost, da se ustaviš ob sporočilu Svetega pisma ... in vanj **ugrizneš** na katerem koli mestu.

☞ Ob branju ugotoviš, da te Jezus lahko nasiti telesno in duhovno, brez drenjanja v vrsti. Še več, njegova beseda zbuja in uteši skrito lakoto srca. Že če knjižico prelistaš ali naključno odpreš, boš naletel na kak odlomek, ki te popelje v razmislek. Najboljše zjutraj za dober začetek dneva, vmes na poti ali kar med čakanjem v vrsti. Lahko pa bereš načrtno ali naključno in si označiš tisto besedo, vrstico ali odlomek, ki te nagovori v danem trenutku. Čez čas ti bodo lastne opombe dale vpogled v to, kaj je pritegnilo tvojo pozornost v nekem obdobju in kje se je veselo sporočilo navezovalo na tvoje situacije.

2. NASLANJAŠ SE NA »BESEDO PRI ROKI«

- ☞ Je tvoj telefon še »poganski«? Naj postane glasnik dobre novice. Morda ni vedno priročno, da nosiš s sabo žepno knjižico, redkokdaj pa si na poti brez prenosnega telefona. V ta namen je izšlo Življenje z Jezusom in tudi celotno Sveto pismo **v e-knjigi**. Na tak način imaš v vsakem trenutku »Besedo pri roki«.

- ☞ Svetopisemske e-knjige za mobilca te čakajo brezplačno na spletni strani **svetopismo.si**. Odslej lahko doma ali na poti, kadarkoli, v online kot tudi v offline načinu, sam ali s prijatelji prebiraš in razbiraš, kaj ti sporoča tvoj pravi Učitelj v danem trenutku.

3. ŠIRIŠ OBZORJE

- ☞ Kako zveni tvoja najljubša svetopisemska vrstica ali zgodba v tujem jeziku ali v latinščini? Včasih odkrijemo širši pomen Jezusovega sporočila prav preko različnih prevodov. Že samo med Slovenci obstaja zadnje pol tisočletja več kot deset delnih ali celotnih prevodov Svetega pisma. Številne dosežeš na spletni strani **biblija.net**. A ne le slovenske prevode; tam lahko vzporedno primerjaš isto vrstico ali odlomek v desetini jezikov. Pa še deliš jo lahko prijateljem iz tujine v njihovem jeziku.

4. DELIŠ IN BOGATIŠ SEBE IN DRUGE

☞ Si za en sproščen kofetek z Jezusom? A da se hecam? Pa če on časti? A da ni mogoče? Pri Bogu ni nič nemogoče :) Pripravil ti je tvojo najljubšo pijačico in ji dal okus svoje Besede, da te poživi. A nisi čisto prepričan, da Jezus zna kofetkat s tabo? »Daj Besedo«, da prideš in si vzameš vsaj toliko časa, kot traja da popiješ en kofetek s svojim najboljšim frendom. Pridi in bosta skupaj rekla kakšno Besedo; vabi te **s snopičem »Daj Besedo«**. Rezervirana miza, pogrnjena s prtom v štirih različnih barvah z napisanimi odlomki te že čaka. Tvoj čas z njim bo pomnožen in odšel bož z drugačnim pogledom na svet. Namig: snopič »Daj Besedo« dobiš brezplačno na Svetopi-semški družbi Slovenije.

☞ Kaj pa svetovni splet? Si že online z Jezusom? Je ob tvojem profilu prižgana zelena lučka? Stran **Življenje z Jezusom na Facebooku** je kraj, kjer lahko objaviš svojo najljubšo vrstico dneva ali podeliš pogled na to, »kako bi Jezus to povedal danes«. Sodeluj. Zelo smo veseli tudi vsakršnih komentarjev, vprašanj ali predlogov za izboljšave živega prevoda. Pošlji nam jih na zivo@svetopismo.si.

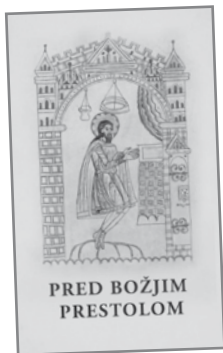
5. POGLABLJAŠ ŽIVO IZKUSTVO Z BOGOM

☞ Ali veš, da si bil na avdiciji izbran, da tudi ti odigraš en prizor? Ne moreš verjeti, ampak v tej drami manjka en prizor, ki ga lahko odigraš samo ti. In tega že igraš oziroma kar živiš – izvorno odigraš svojo lastno svežo zgodbo. Da ne

ostaneš pri mrtvi črki, ampak dovoliš, da te živa in oživljajoča Beseda navdihne in oblikuje ter potegne za sabo v dramo, ki jo snuje in razpleta veliki Avtor skozi vso zgodovino in po vsem svetu. Ne oklevaj! V pomoč smo pripravili nekaj gradiva, ki te bo v lastni vlogi popeljalo korak globlje **v dramo odrešenja**. Pričakuj nova doživetja ...

To pa še ni vse. Pusti se presenetiti. Za dobro jutro, za kratek predah med odmorom ali pa za oddih od napornega dneva – glas pravega Učitelja ti bo glasno govoril noč in dan ves teden na svetopisemskem maratonu. Prav posebno doživetje je nočno prebiranje Svetega pisma ali pa globoko nočno meditiranje ob Božji besedi – pri sv. Jožefu v Ljubljani bo ta izkušnja gotovo na voljo, morda pa tudi v kakem tebi bližnjem kraju, kjer se lahko pridružiš – spremljaj stran **www.svetopisemskimaraton.si**.

IN ZAKAJ JE VSE TO DOBRO?

Nič te ne stane, obogati pa tebe in tiste, ki se jih dotakne tvoje življenje. Pri Bogu ni daj-dam, ampak nam on daje neizmerno več in večje reči kot mi sploh lahko pričakujemo. Tu se lahko vprašam: »Bog, ali res kaj pričakujem od tebe? Kaj mi lahko daš? Česa ne morem dobiti nikjer drugje?« Ta ziviv pa piše že **ново poglavje tvojega življenja z Jezusom :**

KAJ SO POVEDALI O PREVODU ŽIVLJENJE Z JEZUSOM:

- »... te izzove, da začneš o enih stvareh malo drugače razmišljati.« (Maruška)
- »... je tudi lažje berljiv kakor standardni prevod, zato ga lažje dojemaš.« (Tinkara)
- »... je nazorno napisan, dobro se lahko znajdeš iz njega.« (David)
- »... izhaja iz osnovnega dejstva, v katero kristjani verujemo: da se nam je Bog z Jezusom približal, da je prišel on nam naproti, zato želimo s tem prevodom nadaljevati v tem istem duhu – da Božja Beseda pride naproti ljudem tam, kjer so.« (Matjaž, prevajalec)
- »... ja, a veš, ko se eno stvar učiš in učiš, pa ti ni jasno, potem pa dobiš inštrukcije, ki ti stvar razložijo, potem se ti pa kar naenkrat posveti.« (Tomaž)
- YouTube filmček
Življenje z Jezusom
na Stični mladih:
youtu.be/lw8hNmvbols

Svetopisemska družba Slovenije

www.svetopismo.si